

GRATIS MAGASIN
MAGASINET

Spirit

Kutt-tønna
Cool på school
WE will rock you

Guttegroupies
Kjendisjentene forteller

Karoline Garfjell
Fra "Idol" til jenteband

Damer i dress
Stram femininitet

ANE DAHL TORP
NAKEN PÅ RADIO

UTGAVE NR. 12 2008

**JEANS TIL ALLE ANLEDNINGER
I SALG NÅ**

Jack & Jones Arkaden, Herremote Karl Johans gate 7, N-0154 Oslo Telefon: +47 2233 2305 Faks: +47 2233 2106
http://www.jackjones.com

INNHOOLD

- **4** Hvordan bli kul på ny skole
Vi har oppskriften
- **5** Leder
- **12-13** Damedress Høstens vågale
antrekk
- **14-15** Mannlige groupies Norske
kvinnelige artister forteller
- **18-19** Evy Kassest Røsten Fisket seg
til filmrolle
- **20-21** Hva skal du bli? Vi spurte seks
førstiser
- **29** Ole Idar Kvelvane
Romandebuterer medbritisk
indierock
- **22-23** Nasty Kutt Scratcher seg til
topps
- **24-25** Ane Dahl Torp Kåt på lufta
- **32-33** Karoline Garfjell Fra "Idol" til
Espen Lind
- **34** WE Legger Norge for sine
hardrockføtter
- **35** Samuraier Åtte hundre år
med sverd
- **44-45** Whimsical Rapper med –
sjokk! – dristig video

Redaksjonen: Thomas Talseth
Redaktør: Merethe Bekken
Fotograf: Merethe Bekken
Stylist: Merethe Bekken
Illustratør: Merethe Bekken
Layout: Merethe Bekken

Brødtekst: 8 pt
Overskrifter i pungt: tilpasset til
hver artikkel

Fonter: Brødtekst i magasinet
Candara; regular, italic, bold, bold italic

Overskrifter: NADALL; REGULAR

Fonter: Annonser
KLÆR: COPPERPLATE GOTIC
BOLD og Corbel

Musikk: Juice TTC

Musikk: Ellianarells path og dejaVu
Sans

Djuice telef. Bell Gothic Std

FILM: ENGRAVERS MT
Adobe Caslon Pro

SOM ALLTID

5-10

Div. Smakfulle biter
5. Spirit for 5 år siden
8. Gla blod
9. Opp Ned
10. Når hadde du sex
sist.

7

Spør Spirit om rus Ny fast
spalte

11

Enquete
Hva med snusleppe?

16-17

Innboks Du marer, vi
svarer

26-27

Bøker Endelig perm

28

Spirits gode samvittighet
Livat på eldresenteret

30

Spirithelt Hayao Miyazaki

36-41

Plater Smører ører

42-43

Tegneserier Setter strek

46-47

Spill Spiller noen rolle

48-49

Musikk-DVD Power, eject/
close, play

50-55

COOL PÅ SCHOOL

Hvordan sikre seg popularitet på ny skole?

Tekst: Mariann Aaland

Verden er urettferdig. Ikke før har du brukt alt av tid og krefter til å opparbeide deg respekt, popularitet og anerkjennelse blant medelever, før det hele står i fare for å falle i grus idet du entrer en helt ny skolegård som førstis. For i overgangen fra grunnskole til videregående nullstilles alt. Slik er reglene. Du starter som et null og har alt å bevisse.

Ingen "velger" å være en av de upopulære. Likevel er det alltid en viss prosent av elevmassen som ubønnhørlig havner blant disse. Konkurransen er hard, men det finnes mer eller mindre enkle håndgrep du kan ty til for å sikre deg status på den nye skolen.

"Kopier de kule:" Du vil raskt, sannsynligvis i løpet av tre minutter, finne ut hvem som er verdt å kjenne på din nye skole. Studer dem nøye og kopier diskret. Vær særlig oppmerksom på fakter, interesser og detaljer i klesstil. De kule vil bevisst føle at det er noe kjent med deg og at du passer inn. Men vær for guds skyld forsiktig slik at ingen oppdager hva du holder på med.

"Gå på fest:" Det er på fest alt skjer. Det er der de kule blir kule og de kjipe blir kjipe. Men drikk deg aldri kanon de første gangene, for da er faren for å drite seg ut stor. Derimot kan du gjerne "late" som om du er fullere enn du egentlig er. På den måten kan du vise deg som en ekte partyløve uten å miste kontrollen, og folk elsker slikt.

"Sett ut passelig pikante rykter om deg selv"

"Heng i røykeskuret:" En røyker kan aldri havne helt på bunn av hierarkiet, for en røyker kan alltid bomme bort røyk til de kule og få et snev av respekt den veien. Dessuten knyttes gjerne bånd gjennom regn og kalde dager i røykeskuret. Snusing er "ikke" det samme.

"Ikke forhast deg:" Hold ethvert nytt bekjentskap på en armlengdes avstand, slik at du kan avslutte det nye vennskapet uten særlige problemer om det viser seg at du har feilvurdert fullstendig og elget deg innpå en wannabe.

"Vær synlig:" Når du er litt over halvveis på popularitetsstigen, er det på tide å la flere få vite hvem du er. Engasjer deg i synlige ting som skoleavis, elevråd og skolerevy. Vær aldri mer politisk engasjert enn upolitiske kan tåle, og stikk deg aldri mer frem på scenen enn du vet du er flink nok til.

"Vis dine kunster:" Dersom du har danset ballett siden du var fire eller spilt i band siden du var fem, er du sannsynligvis vanvittig flink. Vis deg frem, gjør medelever misunnelige, men skryt for all del ikke. Vis klart og tydelig at det å gå ut i spagaten mens du gjør en piruett er helt dagligdags for deg, eller at ti minutter lange gitarsoloer er noe som faller deg helt naturlig.

"Bli et russeoffer:" Dette er et klart tegn på at du iallfall har gjort "noe" riktig. Russ tar nemlig bare kjentfolk eller de som har stukket seg frem. Hyl og skrik når russeren angriper for å tiltrekke deg mest mulig oppmerksomhet.

"Spre rykter:" Når du føler deg sikker på at du har oppnådd status som populær på din nye skole, må du sørge for å vedlikeholde denne populariteten. Sett ut passelig pikante rykter om deg selv. Og om andre. Folk elsker sladder og de som kan formidle det.

Få aldri mer enn én sekser i uka, gjør aldri mer enn åtti prosent av leksene, skulk nå og da, skaff deg plass på vindusrekka og du skal se at det blir et riktig så ålreit skoleår.

Hvor finnes Spirit

Spirit er et gratismagasin. Magasinet har tilsammen 650 distribusjonspunkter i hele landet.

Deriblant er vi på cirka 400 videregående skoler, og det resterende er butikker og møtesteder for ungdom.

Platebutikker, klesbutikker, caféer, ungdomsklubber, helsestasjoner, tannleger, frisører og kiosker.

UTGAVE NR. II
2008

Vil du ha Spirit der du ferdes?

Send oss en mail!
www.spirit.no

Denne gang:

SPIRIT FOR FEM ÅR SIDEN

"Et par-tre andre sanger lover også bra. Men platen inneholder også bæs." (Savoy's opptreden under årets Øya-festival: Et par-tre sanger lovet bra. Men konserten inneholdt også bæs.)

"Noora har alt som norske, fremadstormende tensingpiker noensinne kan dramme om: Stemme, personlighet, musikk, looks og selvtillit. Og så er hun attpåtil muslim!" (Og etter en nær døden-oplevelse attpåtil, er det liksom ikke måte på hvor godt rustet Noora burde være for platebransjen.)

"Tung og melodios bass og et utall andre herligheter sveises og opereres sammen på ubeskrivelig dyktig vis til de deiligste poptryllerier."

(Wow. Spooky. Hvem andre enn King Midas ble omtalt like under Noora? Fem år etter er hun og King Midas-vokalisten kjærester. Lite visste de. Men kanskje visste vi?)

"Crack er ikke sunt. Så jeg sluttet med det, og det var da jeg ble interessert i Hare-Krsna-filosofien. Jeg har bodd i tempelet i et halvt år nå." (Spørs om det ikke ble litt for mye crack på Gopa fra Venezuela før den tid.)

"Begynner barna dine å tiltale deg på latin eller andre obskure språk, skyt dem med en gang." (Viktig tommelfingerregel for deg som vil overleve en skrekfilm.)

L'EDER

Spør oss om rus

Vi lekte en stund med tanken om å ha en sexspalte i Spirit. Du vet, slike hvor man kan spørre og få svar om ting som kjønns sykdommer, når man bør debutere, hvilke stillinger man kan tillate seg og hvordan man vet om man har fått orgasme.

Så tok vi oss en liten titt rundt omkring, og fant ut at det knapt finnes trykte medier som "ikke" har den slags. Så vi kom frem til at dette finnes det strengt tatt nok av.

Men vi vil gjerne hjelpe våre lesere med vanskelige, viktige spørsmål. Derfor introduserer vi i denne utgaven en ny fast spalte: "Spør Spirit om rus", på side 51.

For mens det er overflod av informasjon om sex i media, finnes det forsvinnende lite informasjon om rusproblematikk.

Ikke at det mangler stoff om rusmidler i norske medier. Problemet er at det nesten alltid dreier seg om nyhets saker knyttet til vold og annen kriminalitet. Innimellom dukker det også opp et og annet nytt "sexdop" som skaper "sjokk". Men "informasjon"? Altfor lite.

Man kan like det eller ei, men de fleste unge mennesker i Norge befarer seg med rusmidler. Å drikke alkohol er regel mer enn unntak, og en god del kommer også direkte eller indirekte i kontakt med bruk av narkotika.

Slik er virkeligheten. Den må vi alle forholde oss til. Og jo flere som vet hva bruk av rusmidler innebærer, jo bedre. Det er en kjent sak at skremselspropaganda har forsvinnende liten effekt. Tørre fakta om hva som faktisk skjer når du for eksempel drikker deg altfor full, røyker hasj eller prøver hardere stoffer, vil imidlertid bevisstgjøre folk om hva de faktisk driver med. Så får de selv ta stilling til hvordan de skal leve livet sitt.

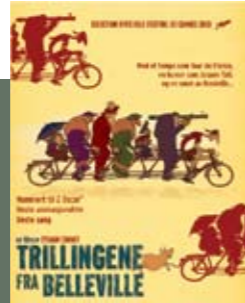
Derfor har Spirit nå inngått et samarbeid med den statlige tjenesten Rustelefonen, der profesjonelle veiledere svarer på dine spørsmål om rusmidler av alle slag. Du kan sende oss en mail på adressen "rus@spirit.no" eller ringe Rustelefonen på nummeret 08588. Du kan selvsagt være anonym. Vi setter pris på om du oppgir kjønn og alder, men det er helt opp til deg.

Av erfaring vet man at folk som lurer på om de har usunne rusvaner heller vil bli møtt med åpenhet og saklig informasjon enn formaninger om det ene og det andre. Spaltens undertittel er derfor "Ingen pekefinger. Bare svar på det du lurer på." Underforstått: Dine spørsmål vil bli besvart uten moralske innvendinger fra vår side.

Har du spørsmål om rus, har du nå en spalte å gå til. Det var på tide. Vi håper vi kan være til hjelp.

Thomas Talset
Redaktør

Ellers blir det også denne gang DVD'er til filmfreaksa: "Kill Bill 2", "Trillingene fra Belleville" og "Torque".

VINN VINN VINN

"Robosapien"

Som alltid: "www.spirit.no/konkurranser"

Hovedpremien denne gang er den fete "Robosapien"

En robot designet av NASA-forsker Mark W. Tilden, som blant annet kan snakke, danse og drive med kampsport. Vi garanterer at Robo vil muntre opp høsten!

Fra Aksel Hennies nye film, "Uno", deler vi ut hettejakker, t.skjorter, luer og helt spesielle kortstokker.

Og sist men ikke minst skal vi gi bort "Sims 2" PC-spill og matchende musematter.

SPØR SPIRIT OM RUS

Ingen pekefingre.
Bare svar på det du lurere på.

Hasj og pupiller

Jeg har røyket hasj sammen med venninnene mine noen ganger. Går det an å se på pupillene til noen at de har røyket hasj?
Jente, 22 år

Nei, hasj påvirker ikke pupillene dine, men du kan bli rød og sår på øynene. Pupillene kan bli større av for eksempel amfetamin, og mindre av for eksempel heroin. Men generelt kan man si at pupiller er forskjellige fra person til person både når det gjelder størrelse og reaksjon på rusmidler.

Ekstatisk sex?

Typen min vil at vi skal ta

ecstasy sammen for da får vi bedre sex, er dette sant?
Jente, 26 år

Det finnes ingen forskning som tyder på at denne myten er sann. Ifølge de som bruker ecstasy blir sansene skjerpet, selvbildet kan bli bedre og man kan bli mer kjærlig og følsom når man bruker det. Men man blir ikke direkte kåt eller mer opptatt av sex av å ta det. Samtidig handler denne rusopplevelsen mye om hvilke forventninger man har til den, og også hvor mye av virkestoffet MDMA det er i pillen. Ecstasy piller inneholder som regel lite MDMA. Generelt har man som bruker ingen kontroll med hva pillen inneholder. Dette er fordi pillene blir laget i illegale laboratorier uten kvalitetskontroll.

Blackout

Jeg drikker bare en gang i helga, men da drikker jeg mye! Har fått blackout noen ganger, men blir jo alltid fin igjen. Er det farlig å drikke litt mye når jeg drikker så sjelden?
Gutt, 19 år

I utgangspunktet er det ikke farlig for en ungdom å drikke en gang i uka, om du holder det på et rimelig greit nivå – dvs. ikke blir for full. Men blackout er kroppens måte å si i fra om at du har drukket altfor mye. I

noen tilfeller kan det være et tegn på at du kan ha lett for å bli avhengig av alkohol.

Motgift?

Er det sant at det ikke finnes noen som helst motgift mot GHB?
Gutt, 22 år

Ja, GHB er det eneste rusmiddelet det ikke finnes motgift mot.

Sporing av hasj

Hvor lenge kan de sjekke at jeg har røkt hasj?
Jente, 18 år

Det kan spores senest ved en urinprøve, og der kan det spores inntil mellom fire og seks uker etter bruk. Hasj er det rusmiddelet som kan spores lengst.

"GHB er det eneste rusmiddelet det ikke finnes motgift mot"

Pepper

Hva er "pepper"? Er det et spesielt stoff eller betyr det bare dop generelt?
Gutt, 16 år

"Pepper" er et kallenavn på amfetamin. Det kalles også; makka, speed, pulver, fort fort osv. Amfetamin er et ulovlig rusmiddel det er lett å bli avhengig av.

Sniffing av formfett

Jeg har sniffet formfett med noen kompisar kanskje ti ganger. Broren min oppdaget det og sa det til mora mi, som ble helt gæern og sa vi kunne dø av det. Er det riktig?
Gutt, 18 år

Ja, å sniffe drivgassen fra formfettflasker er faktisk livsfarlig. Når du sniffer gassen kan den fortrenge oksygenet i blodet og gi hjerterytmeforstyrrelser. Hjertet kan stoppe av disse forstyrrelsene og da dør man, så hvert sniff er en sanselse å ta. I juli døde en gutt på femten år i Haugesund etter å ha sniffet drivgass.

Rustelefonen på 08588

Skriv til oss!

Profesjonelle veiledere fra Rustelefonen svarer på spørsmål om rus fra Spirits lesere. Send dine spørsmål til rus@spirit.no. Av plasshensyn gis det korte svar i bladet. Du kan også ringe Rustelefonen på 08588 og snakke direkte med en veileder. Telefonen er åpen fra kl. 13.00 til 21.00 (unntatt helligdager), og du betaler kun lokaltakst. Alle henvendelser behandles helt anonymt, enten du spør gjennom denne spalten eller ringer Rustelefonen selv.

GLA' BLOID

Fjong og frisk forskning fortsetter å forbause:

"Sex:" Idet vi så vidt har tatt inn over oss at mobilstråling fører til 30 prosent dårligere sædkvalitet, tyter det ut en ny norsk undersøkelse som hevder at mobilen er bra for sexlivet. Unge med mobiltelefon er mer seksuelt sprelske enn kamerater uten mobil. Grunnen skal være at mobil gir intensiv og intim kontakt. Det er imidlertid ingen sammenheng mellom seksuell debut og chat på Internett eller bruk av e-post.

For de av oss uten sexpartner er det en trøst at nettporno viser seg å være sunt. Ifølge en australsk studie gjør pornotitting at vi blir tryggere på vår egen seksualitet. Det kan også gi lykkeligere parforhold da vi blir flinkere i senga.

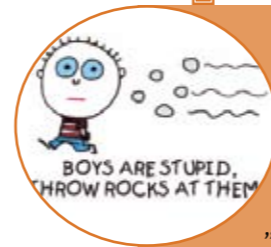
"Vold:" Nå er det funnet – et regelrett ondt gen! Det dreier seg om en vanskapt versjon av genet TSPYL som gjør at barn vil dø, med hundre prosent sikkerhet, i løpet av sitt første leveår, melder avisa The Herald. Over til onde mennesker: Sliter du med temperamentet kan du ha nytte av å lese dikt. Forskning.no skriver at høytlesning av vers kan senke blodtrykket, da takten synkroniserer pust og hjerteaktivitet.

"Dop:" Narkohunden Todd døde etter å ha sniffet amfetamin, skriver BBC Online. Da han undersøkte en bil og området rundt for narkotika, fikk springer spaniel-en overdose av amfetamin.

Ifølge samme nettsted har forskere klart å fremstille et virus som skal bekjempe avhengighet av kokain, helt uten synlige bivirkninger. Revolusjonerende nytt også fra Illustrert Vitenskap: Alkohol dreper "ikke" hjerneceller. Nyere forskning viser at de bare sløves, på lik linje med hasj.

spirit OPP

Davia & Goliath

Det er ikke verst å kalle seg "the coolest company in the whole world" – og i tillegg leve opp til det. For de som savner ordentlige utsagn i ironiens tidsalder tilbyr de t-skjorter, sokker, krus og annet ræl med meldinger som "It's all about me" og "I wear black on the inside". Herligheten finnes på www.davidandgoliathtees.com. Men vent med å juble over de snille prisene til du ser portoen.

Skogen

Hvorfor utnytter vi ikke denne fantastiske ressursen enda mer? Det finnes da knapt noe deiligere enn å vandre blant vakre høstfarger i krystallklar fjellluft? Og for en energi det gir

fotballkort.apn.no

Her kan du gjøre deg selv til spiller på favorittlaget i Premier League. Last ned bilde, velg sveis og eventuell bart, velg navn og posisjon og send det til noen du ønsker skal få seg en god latter.

Pedekyr

Etter lange, svette dager i sandaler og/eller sene sommerkvalder barbent på varme svaberg, er det nesten så vi takker Gud for at det finnes pedikyr slik at de grove fotsålene kan gjøres søte og sarte igjen.

Sopranos

Gah-dam så lenge det er å vente mellom hver sesong. Men godt når det først er på plass.

NED

"Norsk film"

Dissere. Joda, det kan bli litt trøttsomt med den nasjonalromantiske hallelujastemningen. Men det er enda kjedeligere med de som på død og liv skal være så jævlige smarte og rakke ned på alt som tar av. Jævla bitcher.

Språkfeil

Nå må norske aviser, magasiner, bøker og you-name-it skjerpe seg. Som om "ord deling" ikke er ille nok, er det nå helt horribelt mange da/når-feil rundt omkring. Tenk om språket vårt går helt ad undas, hva skal vi finne på når?

Den nye lukten på utesteder

Når kommer svetteloven? Prompeloven? Åndeloven?

Bling bling

På Interstate fikk vi nok. Ikke av blendende tusendollars blingbling, men av wannabes som ifører seg flashy billigjuggel fra H&M og Bling Bling-logo fra Bik Bok. Get real.

Manfolkbladkrigen

I sommer kunne Mann skilte med Emma "Baby Spice" Bunton på omslaget, mens FHM briljerte med Anna Nicole Smith. Hva er dette, 1996?

"JANNICHE ADOLFSSEN" (26)

Når hadde du SEX sist?

– ni kjedelige spørsmål og ett morsomt.

"Janniche Adolfsen" (26), den heldige som får nyte tretti menn, champagne og utenlandsreiser i "Ungkarskvinnen". Sendingene er i gang fra 6. september.

"Hva slags dyr er du?"

– En sommerfugl. Fordi jeg er selvstendig og sta og bestemmer selv når jeg vil ha kos. Og så flyr jeg fort av gårde.

"Når gråt du sist?"

– Jeg er utrolig følsom, kan gråte av en reklame på TV, så det er helt sikkert ikke lenge siden. Men det har skjedd så mye i det siste at jeg ikke har hatt tid til å kjenne på følelsene mine.

"Har du et luksusprodukt du ikke klarer deg uten?"

– Biotherm, sånn lip balm-greie. Den heter Aqua Source Moistu. Ja, lepomade fra Biotherm rett og slett.

"Hvor pen er du på en skala fra en til ti?"

– Det blir jo egentlig opp til andre å bedømme, men jeg tror jeg er ganske sånn midt på treet egentlig. Jeg ble veldig overrasket da jeg ble plukket ut til å være med på "Ungkarskvinnen", for jeg trodde de ville ha en sånn stuning pen, blond med store pupper – og så valgte de "meg". Så jeg er vel søt nok.

"Hva er det tøffeste banneordet du vet?"

– Jeg prøver å ikke banne så mye. Jeg burde vel grave litt i nordnorske aner og trøkke til, men "faen" er nok det eneste jeg bruker.

"Hva er ditt beste minne fra denne sommeren?"

– Å være helt anonym sammen med gode venner og vite at man blir satt pris på. Det var godt å vite før det braker løs. Etter hvert vil det kanskje ikke være like lett å vite hvorfor folk liker meg, eller "om" de gjør det. Ojoj, det er et kjempelurt valg jeg har gjort, he-he. Jeg hadde aldri trodd jeg skulle bli med i noe reality-program.

"Hva var den siste bra filmen du så?"

– Lenge siden jeg har sett noen film. Den siste jeg så var "1 ubesvart anrop", men den var "ikke" så bra. "21 gram" var bra.

"Hva er din største nær døden-opplevelse?"

– Tror ikke jeg har hatt noen. I tilfelle har jeg kanskje fortrent det. Men det følte nesten som å dø da jeg hadde kjærlighetssorg for cirka ett år siden.

"Hva gjør du når denne samtalen er over?"

– Da spiser jeg litt og setter i gang med å lese medievitenskap. Jeg begynte i dag og har nettopp flyttet inn på ny hybel og er helt forvirra.

"Når hadde du sex sist?"

– Det er en stor hemmelighet, det!

Ellers røper jeg kanskje for mye, vet du.

ENQUETE

HVA SYNES DU OM SNUS?

Foto: Morten Normann Larsen

Jaqub Qurishi (16)

– Synes det er ekkelt når de går rundt og spytter. Jeg ville ikke snust om jeg fikk tilbud om det. Jeg har hørt at det er bra, men det bryr meg ikke.

Ann Kristin Bjørge (23)

– Jeg synes det ser teit ut, og det lukter. Er det ikke lov å røyke på kino, burde det heller ikke være lov å snuse der. Jeg synes egentlig røyk er bedre, det lukter bedre også.

Aleksander Andersen (15)

– Jeg synes det er dumt og dårlig. Det er vel noe av det samme som røyk – ikke bra for kroppen. Men det er samme for meg om jenter

Alma Mayaud (17)

– Det er bedre enn å røyke. Bedre for de som driver med sport også, bedre for kondisen. Det er et bedre alternativ enn røyk, men man bør helst unngå snus også.

Serdar Yildiz (17)

– Jeg synes det ser tåpelig ut. Og det er usexy når jenter gjør det. De ser så mandige ut. Snus er for hockeyspillere.

Illy Olsen (18)

– Snus er ikke bra for tennene, man får gule tenner. Det er helseskadelig og ikke bra. Alt bør foregå naturlig, spør du meg.

Sahand Ammari (18)

– Æsj! Det er bare æsj, det. Det finnes ikke noe bedre ord. Svart og ekkelt.

Maria Storeide (21)

– Så lenge jeg slipper å kysse personen som snuser, så er det ett fett for meg. Men snus er iallfall mindre plagsomt for folk rundt enn det røyk er.

DRESSKVINNEN

I høst er det duket for slips og nålestriper når dressen igjen inntar damegarderoben.

Tekst: Inger Merete Hobbestad
Foto: Lise Falch og Fredrik Arff
Hår og make-up: Birgit Solhaug

Det skaper ikke store rystelser lenger når jenter trekker i herredress. Et statement er det likevel. Damer i dress forbindes med opprør og frigjøring, med autoritet og biseksualitet. – Nei, nei, nei. Fredrik Normann (25) er oppgitt. Knut Aksel Wadet (22) og Kim Wickstrøm (19) har nettopp ymtet frem på om at damer i dress kan være riktig så stilig.

– Da forsvinner jo hele spenningen med skjørtet: Har de truse på under eller ikke? Men det kan ikke være hvilken som helst dame, eller hvilken som helst dress. – Dresser kan være nesten mer feminine enn kjoler, så lenge de er ettersittende, mener Knut Aksel.

– Gutter eier jo ikke fasong, dem kan du henge hva som helst på, mens figuren er hele poenget med damemote. Det er den eneste grunnen til at det er gøy.

Også Kim synes at løse, store dresser blir helt feil. Han mener også det er et spørsmål om attitude, og at det blir uinteressant hvis det blir for mainstream. Hun må ha en viss holdning. Du kan ikke ha en bimbo i dress.

– Joda, men hun må ikke dasse rundt, mener Dan Hansen (21). – Nei, ingen bimboer, fremholder Kim. – Hvis jeg ser en dame i dress, tror jeg med en gang at hun er smart. Og det må hun være også.

Men gutta er skjønt enige om at tynne slips på jenter er et gode, og fremhever kvinneligheten, som en kontrast.

– Det må være en hensikt bak det, noe målrettet, skyter Knut Aksel inn. – At du vil være mer dominerende. Alle gutter tenker uniform, tenker myndighet og autoritet, når de ser en dame i dress.

– ”Må jeg bli med deg hjem, sier du? Ja, ja. Åkei da”, hermer Dan, og legger til med et lite grøss:

– Jeg blir redd for å få anmerkning, jeg.

– Kjønnforskjellene er i dag i stor grad visket ut, mener Mari Midtstigen, modell og journalist i Elle.

– Både jeg og kjæresten min går i t-skjorte, joggesko og baggy jeans. Når herredress på kvinner fremdeles virker forførende, er det nok heller i kontrast til det hverdagslige – det er stramt, pyntet og luksuriøst. Det markerer at man har kledd seg opp, eller at man har en hensikt – for eksempel en forførelse. En jente i dress utstråler selvsikkerhet, hun vet hva hun vil ha – og det er jo sexy hos både gutter og jenter.

For høsten anbefaler Mari enten løse, rette herredresser, eller figursydd, feminine varianter. Men både det mannlige og det kvinnelige skal være til stede – herresilhuetten bør kombineres med stiletthæler, mens flate sko er det riktige til timeglassdressene. En viktig inspirasjonskilde er stjernefotografen Helmut Newtons glamorøse bilder, fulle av blanke, smale smokinger med åletrange bukser. Men hvis du er redd for å bli for mannhaftig, er det bare å slappe av.

– Selv om en dress symboliserer makt og styrke, vil en jente som bruker sin femininitet i tradisjonelt maskuline plagg utstråle mer kvinne enn mann, hevder Mari. – Kvinnelige former gjør dressene annerledes enn vi er vant til å se dem, og når de i tillegg kombineres med knallrød leppestift og tjukk mascara ... Du kler deg ikke slik for å ligne en mann. Tvert i mot.

– Crossdressing er blitt alminnelig, mener Jan-Erik Ebbestad Hansen, som har skrevet bok om androgynitet.

– Som med så mange provokative ungdomskulturer er det blitt mainstream, og dermed ganske tannløst. Innholdet er forsvunnet

.Når Britney danser i dress i ”Me Against The

Music”-videoen, er det knapt et øyebryn som heves.

I gamle dager var det imidlertid andre boller. Greta Garbo og Marlene Dietrich, filmstjerner og sexsymboler nesten før ordene i det hele tatt eksisterte, rystet omgivelsene ved å trekke i dress og flørte med kjønnsroller og biseksualitet. En naturlig forlengelse var den evige provokatøren Madonna på åttitallet, med bar hud under blazeren.

Det er mange grunner til å trekke i en habitt som til vanlig forbindes med det annet kjønn. Det er en lek med en tveetydig, gåtefull seksualitet – det går en rett nålestripe fra Marlene Dietrich som kysser en kvinnelig tilskuer på tredvetallet, til Madonna som kliner med Britney, kledd som brudgom. Det representerer et tabu, en provokasjon, og en estetisk stil. Men alt er ikke bare kommersialitet: Crossdressing har også blitt brukt som et personlig frigjøringsprosjekt, som et statement.

– Artister og kunstnere har hatt en unik frihet og en stor nok scene til å ta dette opprøret mot de tradisjonelle rollene, forteller Ebbestad Hansen.

– Særlig på sytti og åttitallet sprenget de grensene mellom kjønnene, med David Bowie som Ziggy Stardust som kanskje den viktigste representanten. Men de siste femti årene har tradisjonelle kjønnsroller og motemønstre brutt sammen. Alt flyter, alt er mulig, og da Caroline av Monaco begynte å kle seg i dress var det ikke mye slagkraft igjen i det Bare leken, stilen, er igjen.

Men for dagens unge damer er det fremdeles noe karakteristisk og krevende over herredressen.

”Du kler deg ikke slik for å ligne en mann. Tvert i mot”

Blir det ikke veldig 1987?

irsti Ovesen (21) er skeptisk.

– Jeg forbinder dress på kvinner med power. Du må nesten være på vei til et møte, med stresskoffert under armen. Jeg kunne aldri tatt meg en øl i dress.

– Ja, hvor skal du bruke det? spør Trine Lejon (22).

– Du kan verken ha dress på party eller i bryllup.

– Du kan strippe i det, mener en mannlige tilhører, som belønnes med en albue i siden.

Men Trine er til en viss grad med på notene.

– Hvis du er veldig feminin, kan en dress fremheve deg som kvinne – men da er du nødt til å ha løst hår og mye sminke.

Med en stram hestehale blir du flyvertinne med en gang. Du må ha munnstykke til sigaretten, og du må i hvert fall kjøre bra bil.

– Audi, foreslår Kirsti.

– Den nye jaguarmodellen, mener Trine.

Og du skal helst være advokat, synes Kirsti og Trine, eller hete Ally McBeal eller Celina Midelfart. Så for våre to studiner som sitter og nyter sommerkvelden før semesterstart, er det nok noen millioner igjen før herredressen blir en naturlig del av klesskapet. Og hvor mange som tør å kaste skjørtet og møte gutta på hjemmebane – selv om dressen må kombineres med trikkebillett og pulverkaffe snarere enn jaguar og champagne – gjenstår å se.

Bertine Zetlitz

For tiden radioaktuell med "Fake Your Beauty", noe Bertine neppe trenger å gjøre selv, i hvert fall om vi skal dømme etter hennes mannlige fans i Bergen. På den siste turneen hennes dukket en hærskere av dem opp på konsert med en diger banner. På den stod det "Bertine, jeg er gravid!", forteller hun. Den fortsatt relativt nygifte popkometen nekter å kommentere hva slags snusk som ligger bak, så her er det fritt frem for fantasien.

Christine Dancke

– Hvis jeg selv skulle "groupet" noen, måtte det vært Jay-Z. Men man må kamuflere det, ikke være så innpåsiten. Bare smile lurt og være seg selv. Selv har jeg ikke merket noe særlig til groupies. Det virker som om gutter mer blir skremt når jenter stikker seg fram. Nei du, det blir nok for mye på gutta i forhold til oss jentene. Litt skuffet? Det er vel egentlig like greit.

Gunnhild Sundli (Gåte)

– En gang var det en fyr som forsøkte å rive meg ned fra scenen. Men da ble broren min helt vill, og gjorde kort prosess med ham. Gunnhild mener selv at hun "passer veldig dårlig" til groupiegreia, og sammenligner det å bli gjenkjent med å skulle ha konfirmasjon hver dag. – Man må bare gå rundt og smile og si "takk, takk" hele dagen. Et godt tips til fans er derfor: Vær kortfattet. Jeg blir så utrolig glad hver gang noen bare sier "hei! Jeg digger det du holder på med" og så går videre. Da får jeg lyst til å springe etter dem og kysse dem over hele kroppen.

VAKRE KVINNER OG DESPERATE MENN

Vil du vite hvordan jenter farer frem for å sjekke opp en artist, er det bare å spørre Gene Simmons. Vil du vite hvordan mannlige groupies oppfører seg når de er på sjekkern, må du nesten spørre de kvinnelige artistene. Hvilket vi gjorde.

Tekst: Espen A. Eik

Samsaya

– Jeg har ikke merket så mye til at menn bare henger rundt for å få seg et ligg. Men på den andre siden er det kanskje akkurat det de er ute etter, he-he. Det hender at folk spør om jeg har kjæreste, sånn rett etter en konsert. Funker det?" – Nei, da blir det cold shoulder fra min side. Standard Samsaya-prat, ikke noe personlig. Hvis du selv skulle "groupet" noen, hvem ville det vært?" – Da Timbuktu var her, skjønte jeg at jeg ble litt overentusiastisk. Jeg klarte så vidt å si at jeg syntes han var dritflink. Da jeg snakket med Asian Dub Foundation spurte de meg med en gang om jeg ville ha telefonnummeret. Det er rimelig kjipt å bli forvekslet med en groupie når man bare er en fan.

Karin Park

– En spørre om jeg har lyst til å spille trommer i mitt eget coverband. Det synes jeg var ganske kreativt. Men sånn generelt er mannlige groupies lite oppfinnsomme, og man merker fort om det er musikken eller artisten de er interessert i. Noen begynner å grine når de ser meg – det klarer jeg virkelig ikke å forholde meg til. Gutter begynner å grine når de ser deg? – Nei, det gjelder nok bare jenter. Gutter pleier å oppføre seg rart når de ser meg på andre konserter, de spør <1>"Hva gjør du her? Du er jo kjendis selv, liksom." Veldig merkelig ting å si. Hvem er det du "groupet" selv, da? – Jeg har vel vært en slags groupie for Håkan Hellström.

Sandra Lyng Haugen

– Jeg har fått ganske mange friebrev. Det er det jo ikke så mye å gjøre med det, annet enn å være smigret. Men de som prøver å ta meg på baken får seg ganske fort et slag over trynet, he-he. Blant Sandras mange fans er det spesielt én som utmerker seg. Han har fått tak i hennes hemmelige telefonnummer og melder konstant, og sender også skåler, kaffekopper og godteri i posten flere ganger i uka. Sandra synes foreløpig at den tjueniårige mannen er søt mer enn skummel. Men grensen er hårfin. – Jeg møtte ham en gang, og ga ham en klem. Da begynte han å skrike.

Maria Mena

Selv ikke en småsur opptreden på David Letterman-show har lagt noen bremses på Maria Menas groupies. – Groupies? Ja, hele tiden ... Og det er kult det, så lenge de gjør som jeg sier. Hvem skulle du ønske fortalte deg hva du skulle gjort, da? – John Lennon.

Hannah

– I tiden rundt "Hollywood Lie" fikk jeg en del mail fra forelskede gutter rundt om. Jeg svarte på noen av dem. I vår svarte hun indirekte på dem alle, da hun sto frem som samboer, forlovet og lesbisk. Etter det har det vært stille fra guttene. – Nå sist var det noen jenter som ville ta bilde av meg.

Dina

– Jeg har flere netter ligget våken og småredd i utkant-Norge. Det er nemlig ikke så lett å sovne når det står en gjeng tjuedringer utenfor hotell døra og hamrer og vil inn. "Og dette har skjedd flere ganger, sier du?" – Ja, som oftest når scenen er nær hotellet, da er det ikke så vanskelig å finne ut hvor vi bor. Høres ut som et skralt sjekketriks. – Ja, man skal jo ikke skremme livet av jentene. Det funker dårlig.

Christine Sandtorv (Ephemera)

– Vi har en del ivrige fans, men jeg tror ikke jeg vil kalle det groupies. I Japan var det en fyr som tok toget i åtte timer for å se oss spille to konserter. Han ga oss også en del herlige nipsgaver. Men han var veldig interessert i musikken, så det var bare fantastisk fint.

Simone (D'Sound)

– Før D'Sound slo igjennom, hadde jeg drømmer om søte, små, lette og, du vet, billige gutter, som skulle komme strømmende til. Men jeg tror mange gutter er mer tilbakeholdne med en gang jenta har en viss status. Sammen med resten av D'Sound skal Simone straks ut for å promotere samleplaten sin. Har hun kanskje noen tips til ventende groupies? – Vent en ti minutters tid etter konserten med å komme backstage. Og ikke prøv å være så veldig intelligent med en gang. Bare vær søt.

DJ Ariane

– Jeg har hatt én uheldig episode. Etter å ha fått utallige invitasjoner fra en fan, takket jeg til slutt ja til en middagsinvitasjon. Det ble begynnelsen på to års forfølgelse, oppringninger og masse mas. Men bortsett fra det har jeg bare positive erfaringer. Fans behandler meg med ydmykhet og respekt. Og det er jo en fin måte å liste seg inn i en kvinnes liv på, det.

Winta

– Mannlige groupies? Nei, det har jeg ikke merket noe til. Hvis jeg er den eneste kvinnelige artisten som ikke har mannlige groupies, må jeg si det er ganske så skuffende.

Venke Knutson

... ønsket ikke å stille opp til denne saken, men vi vet at hun har hatt groupieopplevelser. Minst én – nærmere bestemt med en ansatt i Spirits markedsavdeling som på mange måter ønsker å være anonym. – Jeg var først og fremst imponert over puppene, og det at hun var så søt og blid, sier han ivrig. – Skulle gjerne hatt et "kiss" fra den kanten ja!

"Jeg har flere netter ligget våken og småredd i utkant-Norge"

"Noen begynner å grine når de ser meg"

Annie

– Gutter må jo få lov til å være groupies når jenter er det. Jeg mener, det er jo et fritt samfunn. Men i stedet for å være groupie bør man lage musikk og få seg noen groupies selv. Annie mener det finnes groupies overalt. – Men spesielt mange i Norge, synes jeg. Og det blir stadig flere. Det er egentlig alt jeg kan si om det.

Sissy Wish

– Det finnes definitivt mannlige groupies. Jeg får en del oppmerksomhet både fra det mannlige og det kvinnelige kjønn. He-he. Hva skal man gjøre for å skille seg ut, da? – Det kan lønne seg å være høflig. Man skal jo ikke bare storme frem og kysse noen på truten.

Har lest Morten Ståle Nilsens anmeldelse av Velvet Revolver-plata. Det er trist lesning, herregud. Skriver denne anmelderen fremdeles for dere? Han klarer jo ikke å få navnet på plata riktig! Den heter "Kontraband", og ikke "Velvet Revolver".

"De føles knapt som låter i det hele tatt, mer som en endeløs serie uoppfinnsomme riff klekket ut av mennesker hvis hjerner er totalt zombiefisert av kokain. Hvilket vel også er tilfelle, dessverre." Hva er dette for noe? Måkan til søppel-anmeldelse har jeg aldri vært borti.

Eirik Linaker Berglund

VET DU HVA MUSIKK ER?

Velvet Revolver synes du er dårlig, hva? Og du fikk den jobben, når du ikke har hørt ordet musikk? Vel, vel. Jeg vet at det er idioter i verden også. Så stikk og hør på den stygge rappen din du!

Bård C.

Pass dere, eller så samler Morten Ståle bling bling'et sitt og kommer og tar dere. Red.

VÆR FORNØYD

Jeg er en fast leser av Spirit. Synes at bladet er helt topp, men jeg blir så sinna når jeg leser alle klagene som florerer på Innboks. Jeg mener: Kan ikke folk være fornøyd med at det finnes et Spirit? Slutt å syte og klage!

Andy

Du får se det på denne måten: Bedre at de får utløp for aggresjonen sin på våre Innboks-sider enn at de lar det gå ut over en tilfeldig forbipasserende. Red.

DANSELØVER

I denne tiden hvor vi fra alle kanter får inn med mindre eller større skjere hvor forferdelige utlendinger er, får jeg lyst til å påpeke en ting. Alle tenker det, jeg sier det: Norske menn kan ikke danse!

Jeg tenker enkelt, hvor vanskelig er det å få kroppen til å bevege seg i takt med musikken, uten å ligne på Benny Hill på dop? Ifølge norske gutter, veldig vanskelig. Ikke det at jeg klager, jeg bare påpeker det åpenbare.

Jeg synes egentlig norske gutter burde fortsette slik, de får oss kriminelle og voldelige utlendinger til å se bedre ut. Jeg har også fått min del av rare blikk og kommentarer fra fulle folk på byen, men det blir liksom verdt det når jeg kommer inn på et utested og ser norske menn prøve å sjekke opp jenter på dansegulvet. Jeg anbefaler å starte en artikkelserie som går ut på å bevise/motbevise de eventuelle fordommer utlendinger måtte ha mot nordmenn, på samme måte Burkababe har gjort, vice versa. Kommer forresten til å savne Burkababe. Vel, gleder meg til å se resultater fra deres grundige og småkritiske journalistikk!

Justin Case

Slettes ingen dum idé. Men hva skulle vi egentlig tatt for oss? At nordmenn lukter surmelk? Eller at vi går milevis innover fjellet bare for å gjøre oss fortjent til en sjokoladebit og et par appelsinbåter? Dette har nok du bedre peiling på enn oss blekrosa kontorrotter. Red.

NOK ER NOK

Så klart Carl I. Hagen ikke får min stemme når han helt uten skam håner en minoritet på TV. Jeg mener, sist han jeg så ham på TV var han iført seilersko i skinn, uten sokker, med kakishorts og pikétrøye med helt krøllete krave. Ingen respekt for moteverdenens daglige og iherdige kamp for et mer velkledd folk. Er det rart vi i GSLM reagerer? Gay & Single, Love to Mingle

Men resten av Stortinget er greit liksom! Red.

DÅRLIG SAMVITTIGHET

Takker for et bra gratisblad med bra lesestoff. Vil bare kommentere at den nye spalten, der folk i Spirit gjør gode gjerninger, bidrar til min dårlige samvittighet. Det gjelder min nabo med dårlig rygg. Hun var ute og klypte gresset, jeg gikk forbi. Jeg kom tilbake to-tre timer senere, hvor hun fortsatt klypte gresset. Jeg gikk hjem, tok meg en is og koste meg med Spirit, hvor jeg så denne spalten og tenkte at jeg i morgen skulle gå og tilby min hjelp. Selv om jeg ikke kommer til å gjøre det i morgen skal jeg love å rake løv til høsten. All thanks to you.

Lise

Hvor er det denne naboen bor, og har hun mer gress igjen som trenger å klippes? Vi fikk så vondt av henne at vi vurderer å ta en tur.

Red.

UNIK

Digg å vite at jeg er unik, men faen så kjipt at alle andre også er det. Smacmac

Life's a bitch – og du vet hva som skjer etterpå.

Red.

Jeg vil sende en klage. Ikke til Spirit, men til alle dere som driver og skryter opp sommeren.

Sol, varme, ferie, bading, flørtning, is. Blæh! Blir rett og slett litt småkvalm. Noen tenker kanskje: "Åssen kan man finne noe negativt med sommeren?" Vel, ikke noe problem. For det første kan man ikke gå ut døra før en hær med myggslyngler kaster seg rundt halsen din og gjør alt i sin makt for å ødelegge den allerede svake blodsirkulasjonen jeg har etter å ha ligget på sideflesket hele våren. For det andre er det varmen.

Jeg er den første til å innrømme at jeg

lukter råte i øltønne etter et par timer i solsteiken. Og så var det isen til de små drittungene da, som blander seg med snørr til det blir en fin liten masse som moren tar på fingeren og slafsar i seg. Mye er galt med sommeren, men det som er verst er alle ungene som sleper med seg alt som finnes av overvektige alenemødre ut på badestranda i de tyve år gamle gule bananbikiniene. God sommer, liksom.

Line

Ja, takk gud at den er over, og velkommen uformelige boblekaker og høye strømpriser. Red.

KOMMER TIL NYTTE

Følgende innlegg handler om hvordan jeg "bruker" Spirit: Jeg plukker med meg bladet dager jeg vet jeg skal vente eller sitte på bussen lenge. Lettvint har jeg fikset meg tidsfordriv. Etter endt busstur havner bladet i nærmeste bosspann eller i vesken. Er det heldig blir det med meg hjem. Når vi er kommet så langt, blir det lagt på nattbordet. Muligens blir det fliket litt med, eller det blir liggende og støve. Trist men sant, ender det sine dager i papirbosset. Eller i trange tider, som under transportarbeiderstreiken, blir det vurdert som dopapir. Hilsen Spiritbruker

Slettes ikke trist. Det er jo derfor vi finnes, for å hjelpe deg gjennom den grå hverdagen. Eventuelt en krisesituasjon på do.

Red.

[INN BOKS]

Alle som får innlegget sitt på trykk i neste utgaves Innboks får et eksemplar av Jaag & OnkIP's album "Sjåre brymæ". ikke tigg.

Mail: "post@spirit.no" SMS: send ST "din melding" til 1938.

Tekst: Mariann Aaland
Foto: Yvonne Sollihagen

Når den nyeste filmen til regissør Erik Poppe dukker opp på kinoene i slutten av september, vil hun med alle navna, Evy (26), garantert bli lagt merke til også utenfor hjembygda Malm i Nord-Trøndelag. I Hawaii, Oslo spiller hun Åsa, som etter elleve år er tilbake i Oslo for å møte gamlekjæresten. Noe som selvfølgelig ikke blir uproblematisk. I forkant av innspillingen lagde Evy og motspiller Jan Gunnar Røise en grundig bakgrunnshistorie for rollene Åsa og Leon.

– Det var mye hvordan og hvorfor vi måtte bestemme, for å forstå forholdet dem imellom. Som at Åsa har bodd flere steder og derfor ble rotløs flyvertinne. Og at Leon hadde veldig strenge foreldre, slik at vi aldri var hjemme på rommet hans når vi var sammen. Sånne enkle ting for å gjøre rolletolkningen lettere.

Etter dramalinja på videregående ble det ikke mer skolegang på Evy, men hun fikk da gjort mye annet rart. Som keeper på kretsaget i andre divisjon var hun en stund i tvil om hun skulle satse på fotballen eller teatret.

– Men så ble det noe helt annet, ler hun.

Evy havnet på fiskefabrikk. Tanken var å bli der ett års tid for å spare opp penger til å dra ut og reise, men hun ble litt for populær blant kollegene til å få realisert den drømmen. Hun ble hovedtillitsvalgt for førti ansatte, og ble værende i enda ett og et halvt år.

Evy kom aldri lenger enn til tredje prøve på Teaterhøgskolen, likevel var det nettopp her karrieren begynte å skyte fart.

NÅ HEVES RØSTEN

Evy Elise Kassest Røsten har gått den tunge veien om fotball og fisk for å havne i filmen.

”DET BLIR FOR PRIPPENT
Å IKKE VILLE BLI LAGT
MERKE TIL”

– En casting-fyr fra NRK ringte skolen og ville ha tak i noen av dem som bare nesten kom inn, og etter en audition fikk jeg en liten rolle i Sejer.

Evys casting-kontakt fortsatte å ringe, noe som resulterte i en enda mindre rolle i Svarte penger, hvite løgner og til slutt rollen som Åsa i Hawaii, Oslo.

Første gang hun skulle vise seg på TV-skjermen i Sejer, turte hun knapt å se på seg selv. Denne gangen ville hun absolutt se, for å vite hvordan hun vil fremstå for publikum.

– Man kan aldri være objektiv til noe man selv har spilt i. Du blir veldig opptatt av deg selv, historien kommer i andre rekke. Du ser ting du gjerne ville gjort bedre, men er regissøren fornøyd må jo jeg også være det. Som ”fersking” føler du deg ofte litt liten, og man får jo prestasjonsangst. Men jeg må bare ta det til meg.

Evy ser ikke noe problem i at hun snart vil bli et kjent ansikt. For det er hun allerede litt vant til.

– Jeg kommer fra en veldig liten plass hvor folk bryr seg og legger merke til det jeg gjør, og det synes jeg bare er hyggelig. Det blir for prippent å ikke ville bli lagt merke til når man selv har valgt denne veien.

Uansett hvordan hun vrir og vender på det – og hun har vridd og vendt på det – så lander Evy alltid på skuespiller. Hun var bare seks år da hun følte sitt kall.

– Jeg var på besøk hos søskenbarnet mitt på fire, og ble med henne i barnehagen. Tantene der så vel hvilket rart, lite barn jeg var og tok meg med i skuespillet de satte opp. Der fikk jeg dobbeltrolle som den syvende dvergen og som prinsen – for ingen andre enn meg turte å kysse. Etter det fikk jeg blod på tann og hadde ambisjonene klare.

Man skal nemlig tidlig krøkes.

FØRSTIS PÅ YRKESFAG.

Først og frem

Vet man dermed hva man vil bli her i livet? Tydeligvis. Disse har i hvert fall planen klar.

Tekst: Mariann Aaland

Tommy Karlsen (15) GK byggfag

"Hva skal du bli og hvorfor?"

– Tømmer. Det er en versjon av snekker kan du si, bare litt mer grovt. Man lager mer struktur, ikke småting. Jeg har gått to år på praktisk skole allerede og har fått med meg litt derfra. Og så har jeg hørt at tømmer er et bra yrke man tjener mye på. Jeg vil gjerne bygge hytter, hus og garasjer og så videre.

"Hvilken vei går du for å komme deg dit?"

– Jeg går vel over på tømmer til neste år. Etter skole og praksis planlegger jeg å jobbe et par år først for å få mer penger, før jeg går på universitetet og gjør meg til mester.

"Vil du ha gode muligheter for å få jobb?"

– Ja, det er bra med jobbmuligheter, og det er også litt av grunnen til at jeg velger dette yrket. Du er sikret jobb hvis du gjør en innsats. "Hva forventer du av årene på

videregående?"

– Regner med å lære å bruke verktøy og materialer riktig. Og å lære sikkerhet, ikke minst.

Regine C. L. Gamlem (16)

GK formgivningsfag

"Hva skal du bli og hvorfor?"

– Jeg vil bli egyptolog, som er en som forsker på Egypt og oversetter gamle tekster og sånt. En egyptolog er en arkeolog som har spesialisert seg

"Hvilken vei går du for å komme deg dit?"

– Først vil jeg gå tegning, form og farge alle tre år på videregående, med allmennfaglig påbygning siste året. Deretter vil jeg først og fremst gå arkeologlinja, noe som ikke finnes i Norge ennå, så jeg må til England og studere der. Og så går jeg videre over til egyptologi som spesialisering.

"Vil du ha gode muligheter for å få jobb?"

– Jeg kan både være lærer, jobbe som oversetter av eldre tekster og være arkeolog. Og så kan jeg få jobb på alle steder som har egyptiske gjenstander – British Museum for eksempel.

"Hva forventer du av årene på videregående?"

– Jeg ønsket en pause fra teorifagene, og håper blant annet å lære bedre hvordan man tegner og illustrerer. Og så vil jeg lære mer om former og farger og kunsthistorie, noe som er relevant til yrket jeg ønsker.

Khadra Abdi (16)

GK helse- og sosialfag

"Hva skal du bli og hvorfor?"

– Aller helst vil jeg bli flyvertinne, for da får man reise verden rundt. Og det er jo egentlig ikke så mye å gjøre, man bare serverer litt. Jeg har alltid drømt om å bli flyvertinne, men det finnes ikke noen linje man kan gå for å bli det. Så jeg tenkte det var bra å ha en ekstra plan, som for eksempel å bli barne- og ungdomsarbeider. Grunnen til at jeg vil bli det er at da kan jeg hjelpe ungdom og gi dem råd og sånn.

"Hvilken vei går du for å komme deg dit?"

– Ikke mer skole etter videregående iallfall. Hvis jeg i det hele tatt klarer å holde ut i disse tre årene, da. Når jeg er atten, kan jeg gå på kurs for å bli flyvertinne, men det er vanskelig å komme med. Så jeg tenkte det var bra å ha noe å gå tilbake til.

"Vil du ha gode muligheter for å få jobb?"

– Å få jobb som flyvertinne er litt vanskelig, det vet jeg iallfall. Jeg hadde prosjekt om det på ungdomsskolen, og da fant jeg ut at man gjerne må være høy og prate godt engelsk og sånn. Barne- og ungdomsarbeider er nok litt enklere.

"Hva forventer du av årene på videregående?"

– Jeg vet ikke helt, vi får se. Enten vil jeg gå videre på barne- og ungdomsarbeider, eller på hjelpepleier.

Lars Robert Russell (21)

"MINST MULIG PAPIRARBEID IALLFALL. KANSKJE ETTERFORSKER"

"JEG KAN FÅ JOBB PÅ ALLE STEDER SOM HAR EGYPTISKE GJENSTANDER"

GK mekaniske fag

"Hva skal du bli og hvorfor?"

– Jeg skal bli bilmekaniker, for jeg har alltid vært fascinert av biler. Jeg har gått to år tidligere på elektro, men strøk siste året og dro deretter rett i militæret. Etter det har jeg drevet dank og til tider jobba masse, mens jeg har funnet ut hva jeg egentlig vil. Nå har jeg satt meg et mål, og det skal jeg oppnå. "Hvilken vei går du for å komme deg dit?"

– Jeg har lyst til å ta videre kurs i karosseribygging og maling. Målet er å starte egen bedrift, og da er det lurt å vite hva du egentlig skal gjøre. Jeg har allerede begynt å forske på lokaler. <B>Vil du ha gode muligheter for å få jobb?<P>

– Tidligere var det masse muligheter for jobb, men i årene fremover blir det nok hardt for oss. Bilene blir mer og mer utstyrt med elektronikk, og da er det jo ikke lenger så stor bruk for oss. Men jeg følger det jeg har lyst til.

"Hva forventer du av årene på videregående?"

– Jeg gleder meg mest til å lære hvordan en bil fungerer innenfra, og hvordan alt er bygd opp. Jeg håper alle rundt meg, både elever og lærere, har det på samme måte, for er læreviljen der

blir allting bra. Jeg har opplevd tidligere at enkeltelever drar ned hele klassen med dårlig innstilling, og det er ikke morsomt.

Rachel Aronsen (16)

GK hotell- og næringsmiddelfag

"Hva skal du bli og hvorfor?"

– Jeg vil bli kokk. Helst restaurantkokk slik at jeg kan lage god mat til gjestene og gjøre det fint og sånn.

<B>Hvilken vei går du for å komme deg dit?<P>

– Vet ikke helt ennå, men etter praksisen kunne det jo være spennende å bruke noen flere år på å lære litt mer. <B>Vil du ha gode muligheter for å få jobb?<P>

– Nei, det er ikke et enkelt yrke, verken når det gjelder å få jobb eller å jobbe i seg selv. Men jeg har alltid vært veldig glad i å lage mat, har holdt på med det hele livet, så da syntes jeg det var greit å velge kokkelinja.

"Hva forventer du av årene på videregående?"

– At vi skal lære å lage bra mat, og lage masse godt. Til våren skal vi velge hvilke linjer vi vil gå videre, og jeg vil helst gå kokkelinja.

Jon Sverre Langaker (16)

GK medier og kommunikasjon

"Hva skal du bli og hvorfor?"

– Jeg skal bli politi. Jeg vil gjerne gi noe tilbake til samfunnet, gjøre nytte for meg og hjelpe andre folk. Jeg vet ennå ikke helt hva slags politi jeg vil bli, men minst mulig papirarbeid iallfall. Kanskje etterforsker.

"Hvilken vei går du for å komme deg dit?"

– Jeg kommer til å gå medier og kommunikasjon alle tre årene på videregående for å få den studiekompetansen jeg trenger. Jeg vet det er vanskelig å komme inn på politihøgskolen, men jeg vil så gjerne, så det klarer jeg. Deretter må man jobbe en stund "på gata" som de kaller det, før man kan etterutdanne seg til høyere stillinger, som for eksempel etterforsker.

"Vil du ha gode muligheter for å få jobb?"

– Det kommer an på hva du utdanner deg til og blir. Jeg vil helst bli værende i Oslo, og på visse områder kan det bli ganske vanskelig.

"Hva forventer du av årene på videregående?"

– Jeg ville gå en linje som er kulere enn allmenn, og tror dette er en interessant linje. Jeg gleder meg til å lage og redigere film.

KUTT-TØNNA

Rillene herjer i alle retninger for Nasty Kutt. Det er derfor han skal konkurrere om gull i London og gi ut mikstapen "Homework".

Tekst: Ruben Gran
Foto: Rune Bendiksen

William "Nasty Kutt" Wiik Larsen (18) ble den offisielle, kronede kongen av DJ-triksing her i landet da han stakk av med seieren i den norske finalen i DMC DJ Championship i sommer.

Han er dermed attenåringen som håndterer to platespillere, mengder av vinylplater og en mikser på samme nivå som Arne Brimi lager mat og Petter Solberg kjører rally. Bortsett fra at de ikke lager bangin' hip hop-beats i tillegg.

Oslogutten konkurrerer om verdensmestertittelen i London tidlig i september. I slutten av måneden kommer hans første offisielle mikstape.

Det kan virke som om alle plutselig skal lage mikstapes om dagen. Hva er det som skiller denne fra andre?
– Det blir mer ordentlige låter, med egne beats.

Ellers er det jo hovedsakelig rappere som bruker andre instrumentaler. Dette blir bare egne beats med masse scratches, og forskjellige rappere som bytter litt roller.

Medelevene på hjemmelekse er blant annet F'EM One, Cast, Nico D og Philip, som bidrar med mikrofonarbeid. I tillegg får vi høre Jaa9 & Onkl P, Mad Con, De Herreløse, Son Of Light, amerikanske Geno og noen foreløpig ubekreftede svensker.

Nasty Kutt hadde allerede planlagt å gi ut "Homework" da Pass It-overhode Julian Alexander tilbød ham å gi den ut hos dem. Og da det ble mer enn en gutteromsproduksjon med skral lyd, slik mikstapes har for vane.

– Du jobber mer effektivt når du er hooka opp her. Flere og mange bedre muligheter, og masse flinke folk.

Flinke, men Pass It og deres involverte har også blitt et slags Norges hip hop fatale. DJs med ulovlige våpen, razzia i sammenheng med Stavanger-ranet, knark og fengselsdommer har preget forsidene. Nasty Kutt fremstår imidlertid som ryddig- og høflighet personifisert.

– Jeg tenker ikke på at jeg må være med dem fordi

jeg er bad eller noe sånt. Jeg er ikke akkurat noen hard knock gangsta, men det vil jeg ikke si at noen andre her er heller.

Nasty Kutt er et forholdsvis uskrevet blad så langt. Han har imidlertid tre beats på Jaa9 & Onkl Ps kommende album "Sjåre brymæ". Slike hotte opplendinger kan fort få fart på fakturaen.

– Jeg er kjempeglad for at jeg fikk gjort de tingene. Kanskje drypper det litt oppmerksomhet på ham også?

– Hva heter det? Når det regner på presten drypper det på klokkeren. Det er kult, det.

Gutten lukter uansett suksess lang vei selv. Norgesmestertittel for eksempel.

– Det er en fin tittel å ha. Du har noe skikkelig å legge på bordet. Det er jo en døråpner, tror han.

"For deg personlig da, inne i deg?"

– Det er litt rart da. Det er dødsdigg å ha den tittelen i Norge, uansett hvordan det går i London.

Bronsevinneren, haldenseren DJ Final, mente i lokalavisen at Nasty Kutt først og fremst vant på grunn av kompisdomming.

– Sa han det? Det er vanskelig for meg å se objektivt på det, men jeg følte det ikke slik. Det er jo kjipt å høre, men jeg tror ikke det var derfor jeg vant.

"Du stikker ikke til Halden med baseballbat av den grunn?"

– Nei, jeg synes Final er kjempeflink. Først er det Nasty Kutts tur til å vise hvor flink "han" er, i VM. Han er den første nordmannen som deltar på åtte år. Han har forberedt seg godt. Kan egentlig noe gå galt?

– Det verste som kan skje er det samme som i finalen i Oslo; at stiftene ikke funker i det hele tatt. De har han heldigvis byttet ut.

»Jeg er ikke akkurat noen hard knock gangsta»

NASTY KUTT

William "Nasty Kutt" Wiik Larsen (18)

”RADIOMORA”

Er det noe Ane Dahl Torp ”ikke” vil bli kalt, så er det dét.

Tekst: Mariann Aaland
Foto: Lise Falch

Da P3 for noen måneder siden ringte Ane Dahl Torp (29) for å høre om hun ville være med og lage radiosex, tok det mindre enn fem sekunder før de fikk et ja. For Ane er ikke prippen, og Ane synes sånt er moro. Men om hun hadde ant rabalderet som ville følge av det hun anså som uskyldig radiomoro, ville hun muligens brukt fem sekunder til å tenke seg om likevel – og deretter takket ja.

– Det var utrolig pinlig å gjøre det. Det var sånn tenåringsflaut. Men også så morsomt at jeg kjente at dette kan jeg le av for alltid.

Det var overhodet ingen fysisk kontakt mellom Ane og motspiller Trond Fausa Aurvåg i studio under innspillingen av det erotiske hørespillet ”Boogie” men dess flauere var det. Å kline med Thomas Giertsen i ”Kvinnen i mitt liv” og Kim Sørensen i den aktuelle ”Ikke naken” var ingenting mot å stå i studio og stønne, om vi skal tro Ane.

– Vi måtte ha hudlyder, så det ble å klaske på armen sin og kysse på hånda. Det var helt krise, for det var så komisk. Jeg skulle rekke noe senere på kvelden og skjønnte ikke hvordan jeg skulle komme meg igjennom det uten å la være å le.

Moro under innspilling. Ikke fullt så moro da pressen fikk snusen i dette.

– Det ble helt feil fokus. Dette er to små karameller som varer i et kvarter til sammen, og når de da smeller det opp på førstesida av VG, kommer det helt ut av proporsjoner. Og i det noe kommer ut av proporsjon blir det stygt. Og så står man der da, radiomora liksom. Det var ikke sånn det skulle være i det hele tatt. Og jeg har en mor og en far og en mormor, og det er ikke sikkert de synes det er så gøy. Du frykter jo er ikke overskrifter sammen med trynet ditt, ikke sant.

Vi satser på at de ikke leser Spirit.

Det er ikke bare over radio at Ane vil forføre deg denne høsten. Hun vil også pryde lerretet som ildfull drama queen i Torun Lians nye film, ”Ikke naken”. En film om den første sommerforelskelsen, som i følge Ane vil røre minst like mye ved de eldre som de yngre.

Ane har hatt en tendens til å forelske seg i ferien selv, hun.

– For da vet du at du skal dra igjen fort og er helt ukritisk, ler hun.

Og tendensen til å være forelsket og ”flau” har hun fortsatt.

– Jeg har alltid syntes det har vært flaut. Jeg tør ikke å si at jeg er forelsket

i noen nå heller, jeg – med mindre jeg vet det er gjensidig.

Og det er det denne gang. Ane har tilbrakt sommeren i Grimstad sammen med kjæresten Frank Kjosås, som deler Anes lidenskap for teater og selv går andre året på Teaterhøgskolen.

Men det tok sin tid før det kom vann på kjærestemølla. Venninnene kom hjem fra ferie og fortalte om hete sommerkvelder med gutten på nabohytta, men til tross for én hytte på fjellet og én på Sørlandet kunne Ane se langt etter den slags romanser. For begge hyttene manglet naboeer.

– Jeg syntes jeg var litt sent ute med å få kjæreste, så jeg jugde på meg en sommerflørt en gang. At jeg hadde klina med nabogutten på hytta, for det er liksom standard sommerforelskeshistorien. Men det butta litt, for jeg visste at geografien ikke stemte helt.

Hvor gammel hun var da hun endelig kunne fortelle en kjærestehistorie som var sann, vil ikke Ane si noe om.

Ane beskriver *Ikke naken* som en deilig historie å være i’.

– Den er et stort sommereventyr. Den perioden av livet hvor vi spilte inn denne er liksom innhyllet i et eget lys. Et nostalgisk skjær. Et sånt ”å, jeg skulle ønske jeg var der”.

Hun spiller den temperamentsfulle tanten til hovedpersonen Selma. Tante Noras kaotiske forhold til sin forlovede er Selmas beste bevis på at kjærlighet er noe tull. Ane elsket å være Nora.

– Det er en innmari deilig rolle. Det jevne og behagelige er ingenting for henne, hun vil ha scener og høydramatikk.

Ane ivrer etter å prate om sin nye film.

– Hvis du har vært med på noe som har tatt en del av hjertet ditt, da vil du også gjerne at folk skal komme og se det, forklarer hun.

– Jeg hadde det veldig sånn med Svarte penger, hvite løgner også.

”Om det skulle funke kunne man jo bare legge ned hele pornobransjen”

”Jeg kan ikke så mye håndfast og konkret”

Der skulle jeg spille en jente umiddelbart etter at hun slapp ut fra varetekt. Jeg fikk komme inn på Bredtvedt og se meg litt rundt, og da følte jeg meg som turist i noens beinharde forbanna hverdag.

Hun drar en hånd gjennom det allerede bustete håret og forteller at den delen av skuespilleryrket som krever research og innblikk i ulike miljøer er noe hun setter stor pris på.

– Det som er litt rart med min jobb er at det ikke er en kunnskapsjobb. Jeg kan ikke så mye håndfast og konkret, men må lære meg ting underveis. Jeg håper jeg kan få mange roller som kan lære meg mye. Litt om mye blir det etter hvert.

Til rollen som Nora var det ikke så mye å sette seg inn i, annet enn å forberede seg på å slippe alle hemninger og sin gode oppdragelse. Og litt forandring rent kroppslig.

– Jeg fikk store pupper! Da jeg leste manus, tenkte jeg at hun dama her har større pupper enn meg. Men det er så vanskelig å be om det, for da tror de kanskje bare at jeg vil være penere eller noe sånt.

Men allerede på første leseprøve ordnet det seg med puppestellet til Ane. For at hun bedre skulle komme inn i rollen fikk hun tildelt silikoninnlegg. I filmen er hun temperamentsfull og lidenskapelig i en push up-BH med heldekkende vattprotese og silikoninnlegg, som igjen er sydd sammen for å snurpe frem en enda større kløft.

Når man blir Norges nye filmbabe må man pent venne seg til at alle vil ha en bit av deg. Og Ane er alltid pen, alltid velkledd og alltid midtpunkt. Hun kan lett forveksles med en av disse irriterende perfekte som våkner nysminket, løper fra den ene viktige lunsjen til den andre og ellers bader i applaus og beundring.

– Om noen har morratryne så er det meg! forsikrer Ane.

– Men jeg har et sånt bilde av veldig mange andre menneskers liv. ”Du har vel noen av disse elementene i livet ditt?”

– Det er veldig sjelden. Og det er bare ved helt spesielle anledninger at det er sånn ”Neimen jøss, er JEG her? Er det jeg som står her i blitzregnet? Ja, det er det visst. Og der var de borte, ja ...”

Før ”Kvinnen i mitt liv” hadde premiere, var Ane innom Saga kino for å kjøpe kinobilletter. Det var første gang hun så seg selv og Thomas Giertsen i omfavnelser på reklameplakaten.

– Jeg hadde hatt en grusom natt og

hadde en fæl dag og ble stående og se på den og tenke: Herregud, er det der meg, i helfigur på en papplatt?” Og: ”Er det pinlig å stå her og glo på seg sjøl?” Men det var ikke snakk om at noen ville skjønne at det der var meg, så nei.

Og hun hadde visst rett. Ikke en gang da hun skred opp den røde løperen til filmpremieren var det noen som la merke til henne. Hadde det ikke vært for at hun gikk sammen med Eddie Skoller, og en journalist ville vite hvem damen ved hans side var, ville kanskje ingen kjent henne igjen.

Men den anonyme tilværelsen ble kraftig redusert etter dette, og definitivt etter all ståheien rundt Boogie– som vil pirre over luften i løpet av høsten. Bråket kom fullstendig overraskende på Ane selv.

– Det var ikke noen som sa at om dette hadde vært i 1952 hadde det vært kontroversielt – i dag er det ikke det. Det må jeg si jeg slutter meg til. Det forekommer seksuelle handlinger i hørespillet, men ingen historier forneder noen. Det er jo frivillig begge veier, og dessuten radio.

Samme dag som Ane prydet VGs forside som Norges første ”radiopornobabe” skulle hun også lese i Gamlebyen kirke.

– Det var ikke morsomt. Eller; det var jo veldig morsomt, men ikke for meg. Det var veldig ubehagelig. Også fordi det provoserer meg at med en gang det er noe som har sex i seg vil noen medier ha det på forsiden sin. Det tar fokus bort fra ting som er viktig her i verden. Og når man er med på å ta fokus bort fra noe som er viktig, føler man seg dum og stygg og slem.

Ane ville ikke takket ja til å spille inn flere episoder av Boogie, men angrer intet og tror at de som hører dette sammen med noen vil få seg en god latter. Og de som hører det alene vil kanskje fnise og synes det er litt spennende.

Du er ikke redd for at noen skal ta litt for mye på seg selv til din stemme da?

– Det var ikke min motivasjon for å si det sånn, he-he. Men om det skulle funke kunne man jo bare legge ned hele pornobransjen, og dubbestjernene kunne endelig få sin revansje.

YVONNE KUHN

Det er trikken i ditt

liv

(Gyldendal)

4

En forelskelse så sterk at en kvinne glemmer sitt syke barn, lyver for sin mann og sine venner før hun forsøker å ta sitt eget liv. Er det vakkert eller perverst, den store kjærligheten eller en sykkelig besettelse? Kuhn, en av vinnerne i Gyldendals romankonkurranse om å skrive den beste kjærlighetsromanen, utfordrer disse grensene til det ytterste i sin debutbok.

Det handler om norske Ritt og om amerikaneren hun elsket og forlot i Praha mange år tidligere. Hovedpersonen er en utilsørt selvpoptatt og upålitelig forteller, og etter å ha

fullført boken er jeg fremdeles ikke helt sikker på om jeg sympatiserer verken med henne eller historien. Men selv om man som leser tidvis lar seg irritere over en bok man ikke helt vet hvordan man skal lese, ligger mye av dens styrke nettopp i denne usikkerheten. Forfatteren motstår fristelsen å spille allvitende moralist, og lar svarene på mine innledende spørsmål forbli åpne, også etter at historien er avsluttet.

Kuhn er en spennende debutant. Tidvis grenser hun farlig tett opptil til det verste av småklam og navlebeskuende norsk kvinnelitteratur, men hun trækker stort sett ned på riktig side av gjerdet. Hun utviser en noen ganger ubehagelig sterk innsikt i våre verste sider, og klarer å fremstille denne på en måte som får henne til å virke brutalt ærlig. Absolutt interessant, absolutt verd å lese.

Annette Orre

LARS SAABYE CHRISTENSEN

Oscar Wildes heis

(Cappelen)

3

Denne novellesamlingen er en ujevn affære. De sterkeste novellene er glimrende, de svakeste ... Vel, de er ikke direkte dårlige, så mye som de er uinteressante, og fullstendig ufarlige. Av samlingens tolv noveller hører dessverre over halvparten til i denne siste kategorien.

Problemet med de svakeste novellene er at man som leser ikke føler at noe står på spill. Novellene makter ikke å bringe noe nytt til, langt mindre utfordre, leserens oppfatning av tilværelsen. I "Morderne" fortelles for eksempel

historien om vennskapet mellom den ensomme gutten på skolen og Robert, den nye gutten. Vennskapet oppløses idet Robert brått flytter når det blir kjent at hans far er dømt for mord. Den forsonende moralen som tittelen antyder ("Robert" "myrdes" i overført betydning av nærmiljøet) forhindrer leseren i å komme i kontakt både med personene i fortellingen og de moralske problemene som reises.

De beste novellene, for eksempel "Pretty Things", "Gjensynet" og "Hjælpepersonen", fører imidlertid leseren i nærkontakt med et menneskelig mørke uten verken å servere enkle løsninger eller påtvinge en moral. Som leser står man og svaier på kanten av stupet uten at forfatteren, som står rett ved siden av, rekker ut hånden og hjelper en i sikkerhet.

I Oscar Wildes heis er det egentlig bare fire-fem noveller som holder den standarden man kan vente fra Saabye Christensen. La oss håpe han har større selvtukt (eller en modigere redaktør) neste gang novelleskuffen hans er full.

Olaf Haagensen

ANNETTE MATTSON

Jeg ventet på deg

(Gyldendal)

3

Denne boken er et brød. Ikke kjipt kneip eller festlig frøbrød, men et sånn brød med solsikkefrø og nøtter i. Et Lindberg-brød. Den er fornuftig og kjernesunn, dette er ikke en bok man leser for å kose seg med.

Historien om paret som skal på ferie, men som i stedet kjører rett inn i en bilulykke som også blir deres egen (ja, nå kan du lure), er alvorstung. Men den er viktig. På samme måte som Lindberg-brødet gir deg en god følelse når du spiser, gir også denne boken et inntrykk av å være viktig, riktig og seriøs. Det er de store tingene det handler om; død, kjærlighet, barndom og psyke, uten at det blir tungt av den grunn. I stedet blir det faktisk litt for lett, språket er bunnsolid og godt, men den distanserte og tilbakelente

fortellerstemmen blir til tider litt som kontaktannonse møter Magasinets matskribent Andreas Viestad (den homoen). Det blir for mykt, for behagelig og for glossy skildringer av vanlige situasjoner – "kniven gled lett gjennom den myke, melkehvite osten" – som går på historiens troverdighet og alvor løs.

Men Mattson har fått Tanums kvinnestipend, kvinner er jo de som kjøper bøker, og kvinner flest liker det visst pent og pyntelig. Og som Lindberg-brødet er vel også kvinner over tretti som søker mer skjønnhet i tilværelsen målgruppen her. Og uavhengig av målgruppertilhørighet eller ikke blir man behagelig mett av et Lindberg-brød, og man spiser og leser om man gidder, men det er ikke egentlig nødvendig, og rundstykker smaker uansett bedre.

Anne Gunn Halvorsen

CAMILLA DAHLE

OTTERLEI (RED.)

Opphisselsesbok

(Kagge)

3

Over hundre kvinner i alderen atten til seksti år ble invitert til å skrive om sin seksualitet. Opphisselsesboken resultatet. Bokens unge redaktør stod selv for invitasjonene, etter selv å ha blitt hisset opp av Nancy Fridays bok om kvinners seksuelle fantasier. Hun ønsket seg enda mer kropp og kåtskap mellom stive permer, og tok skjeden i egen hånd.

Resultatet er noe så som så. Boken er fylt med korte tekster og vakre bilder, og bærer preg av at Otterlei selv er

kunsthøgskolestudent. Det er en meget estetisk vakker bok å bla igjennom. Otterlei har vært hjemme hos flere av de anonyme kvinnene og fotografert både dem og hjemmet deres. Dette gjør historiene noe mer personlige, men om man blir opphisset, slik bokens tittel utilsørt oppfordrer til, er en annen sak.

Tekstene varierer i lengde fra én setning til seks sider, og ja, noen av de lengre historiene gjør deg både het og småyr. Spesielt den som begynner med "Jeg har akkurat flyttet inn i et stort kollektiv av typen der man lever i ett med naturen og ser sex og lyst som en gave", og som fortsetter med gruppesex på bassengkanten. En setning derimot, om den strutter aldri så mye av erotikk, er langt fra nok til å hente frem lysten.

Opphisselsesbok er et fint prosjekt, men Otterlei ville tjent på å kutte antall tekster og heller la de dristigste og mest originale og skriveføre av jentene få mer boltreplass. For erotiske tekster er digg når de funker, og jeg takker gjerne ja til flere frekkheter som får det til å krible under skjørtet mens man busser til jobben en tidlig morgen.

Mariann Aaland

HEIDI LINDE

Juggel

(Gyldendal)

4

Man blir aldri ordentlig lei av oppvekstromaner. Til det er det for mye i enhver av disse som man selv kan relatere seg til. Men siden det går en del av dem på dusinet skal det også godt gjøres å skrive en som stikker seg frem og blir sittende i kroppen også etter at du har lest siste side. Juggel klarer ikke å stå ut fra mengden, men den er både morsom, flau og sår underveis, akkurat slik tidlige tenår har en tendens til å være.

May bor sammen med sin tidvis deprimerede mor i en liten bygd. Hun går

med avisa hver morgen, bruker det meste av fritiden sammen med bestevenninen Anja, blir forelsket i gym læreren og tviler stadig på om hun er pen nok. Og om det finnes noen gutter der ute som er verdt å satse på.

I årene før May flytter fra bygda og inn til byen lærer hun om fylla og kjærligheten. Men hun lærer også at ikke alle rundt henne har det like bra, og at det å være avkom av bygdas bygdetulling ikke er noen spøk når man går på ungdomsskolen. De gamle minnene bindes sammen av den voksne Mays tanker mens hun er på vei tilbake til bygda for å følge en begravelse. Hvem som skal begraves er gulroten du ikke får smake på før helt til slutt.

Linde skriver lett og enkelt uten nevneverdige utfordringer. Noe som gjør at lesingen går unna i et forrykende tempo, men som også fører til at boka slutter nettopp idet den begynner å bli over middels interessant.

Mariann Aaland

ØYVIND HOLEN

Hiphop-hoder –

fra Beat Street til

bygde-rap

(Spartacus)

4

Det er ikke et øyeblikk for tidlig når hip hop-kulturen i Norge nå får en grundig og nyansert omtale i tillegg til sensasjonsoppslagene om dop og vold i tabloidene. Gjennom et bredt spekter av intervjuer, faksimiler og egne betraktninger gjør Holen rede for hip hop'ens skranglete historie i Norge. Hans lange spasertur i temaet tar også avstikkere til graffiti, kriminalitet, og miljøets holdninger til dop og damer, og de viktigste artistene presenteres gjennom omfattende portretter og teksteksempler. Likevel kunne det vært gjort bedre.

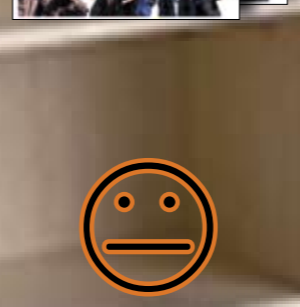
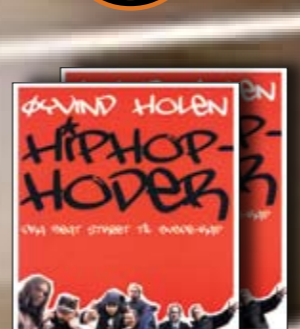
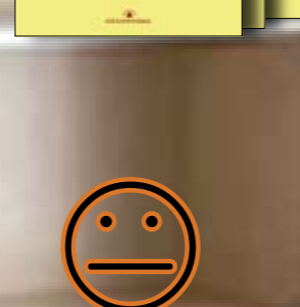
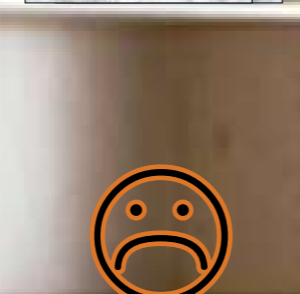
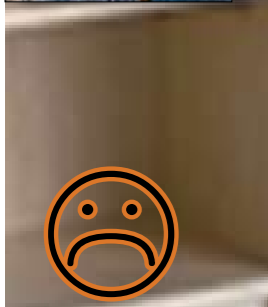
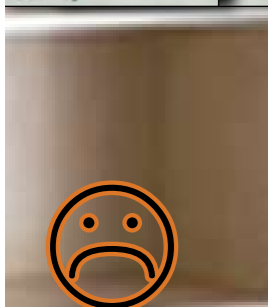
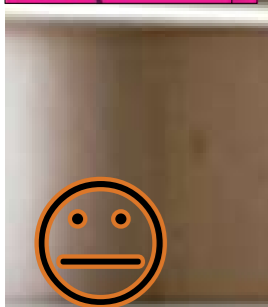
Hiphop-hoder er oversiktlig og pedagogisk lagt opp, men er ikke helt

egnet for dummies – det namedroppes mye, og oppramsingene av diskografier, gjestelister på de samme platene og plasseringer på VG-lista, samt inngående informasjon om familiesituasjonen til Tommy Tee, kunne vært skåret ned på til fordel for litt mer analytisk kjøtt på bena. At rapperne ofte er underdogs og har bakgrunn fra lavere sosiale lag, overrasker ingen – som utenforstående hadde jeg ønsket meg et litt tettere bilde av en for meg fremmed livssituasjon og en plaget gruppes kunstneriske drive.

Det snakkes hele tiden om å være ekte, i motsetning til sellout og andre vederstyggeligheter – men akkurat hva som er ekte, hva som er drivkraften bak hip hop-kulturen, og hva som egentlig skiller de forskjellige artistene og deres tilnærming til musikken, forblir obskurt. Forfatterens tendens til å karakterisere sine hovedpersoner som "breiale" eller "drittunger" virker også forenkende, selv om det liver opp lesingen.

Samtidig er det befriende at artister og produsenter med et bevisst og reflektert forhold til sin kunst får tid og plass til å forklare seg. Hiphop-hoder er på sitt beste en sterk dokumentasjon over en seiglivet kreativitet som har møtt mye skepsis og stigmatisering, uten å legge skjul på at det nok ligger igjen noen utslåtte tenner langs veien.

Inger Merete Hobbelsstad

VI TESTER: Å LIVE OPP ELDRESENTERET

Tekst: Mariann Aaland
Foto: Morten Normann Larsen

Jeg har alltid hatt et bilde av eldre mennesker som sure og uberegnelige, noe jeg tror stammer fra den gang jeg som liten forvillet meg inn på senilavdelingen på bygdas gamle hjem. Så min gode gjerning denne gangen handlet i grunn like mye om å møte min egen frykt som å gjøre noe fint for andre.

De ansatte på eldrecenteret tar i mot oss med åpne armer. For akkurat som vi har lest om i avisene, føler de også her at det går alt for mye tid til praktiske gjøremål, som igjen går ut over tiden til aktivisering og moro. Beboerne blir derfor lett passive.

De gamle ser slettes ikke så

skumle ut som jeg hadde forestilt meg. Bare Gunhild gir meg betenkeligheter der hun rusler rundt med en blåveis rundt venstre øye.

– Har du slåss? spør jeg forsiktig.

Gunhild ler så hun rister og svarer blygt at neida, det er ikke slik at det foregår gjengoppgjør her på senteret, hun har bare danset. Hun tok seg en svingom med naboen her om dagen, som endte i knall og fall og en voldsom blåveis.

Men det er ikke så ofte slikt skjer, forsikrer Tor, eneste hanen i flokken. Og det <I>måtte<P> jo være Gunhild når det først skjedde, påstår han. – Hadde jeg bare danset med en som kunne føre, hadde jeg heller ikke falt, svarer Gunhild tørt.

Men ingen dans uten musikk. Jeg har hørt rykter om at Tor er en kløpper på munnsplill.

– Neeei, jeg vil nå ikke si det da, svarer han blygt.

Tor er ikke lett å be, så jeg slutter å mase og forteller heller om mine

”DET ER IKKE SLIK
AT DET
FOREGÅR
GJENGOPPGJØR
HER PÅ
SENTERET”

sju år som felespiller på barneskolen, i håp om at det vil interessere. Det gjør det, for Tor spilte selv hardingfele fra han var femten og frem til fingrene stivnet. Isen bryter, og Tor drar til seg gästolen for å hente frem munnsplillet likevel. ”Dansen på Måkeskjær” og ”Se der danser bestefar” er låter han har god trening i. Vi synger med på det vi kan, og nøyer oss ellers med å nynne. Gunhild kjenner ingen rykninger i dansefoten denne gang.

Når musikken stilner, foreslår jeg en runde med Yatzy. Det har kommet flere damer opp i stua, men de vil heller lese videre i ukebladene sine. Bare Gudrun tar utfordringen og slår seg ned sammen med Tor og meg for en runde terningspill.

Gudrun har spilt Yatzy for mange år siden, men har glemt alle reglene. Tor har aldri spilt dette før, men liker det umiddelbart. Kanskje ikke så rart når han

slår yatzy allerede i første runde og drar fra Gudrun og meg med hele femti poeng. Gudrun ser seg nødt til å godsnakke med terningene før hun kaster, men Tor går likevel av med seieren.

– En gang til, ber Gudrun.– Nå har jeg nettopp begynt å komme inn i reglene.

Og idet vi setter i gang med runde nummer to, ser det ut til at Yatzy-feberer har spredt seg til nabobordet, hvor damene nå har lagt fra seg ukebladene og ivrig kaster terninger mens praten går lystig.

Tor vinner to av tre Yatzy-runder. Mer rekker vi ikke før middagstid. Stua er folksom nå, og flere har plassert seg ved middagsbordet allerede.

– Det er fremdeles veldig uvant å bo her, betror Gudrun meg. Hun flyttet hit for bare et par måneder siden.

– Det er litt vanskelig å få folk med på ting, men dette var moro, smiler hun.

Det er tydeligvis ikke så mye som skal til for å gjøre mandagen litt artigere for beboerne på et eldrecenter. Jeg rusler ut av døra litt blidere og langt mindre redd enn da jeg kom.

EN DANS

Har du et favorittband kan du like gjerne la dem få en sentral plass i debutromanen din. Ole Idar Kvelvane lar The Stone Roses slippe til i sin.

Tekst: Thomas Talseth
Foto: Skjalg Ekeland

Det skal ikke så mye til før du har en ”trend”. Her i lille Norge, for eksempel, trengs det bare skarve to band som flørter litt med vestkystinspirert softrock før du har en ”bølge” gående. Med illsinte debattinnlegg i Dagbladet og det hele.

Vel, la oss utrope en ny en. ”Nynorskforfattere som skriver romaner basert på britiske indieband fra åttitallet”-bølgen er nemlig over oss med orkan styrke. Først var det Frode Gryttenes <I>Bikubesong<P>, som avduker forfatterens enorme forkjærlighet for The Smiths. Og nå er debutant Ole Idar Kvelvane klar med sin <I>Astronaut<P>, der The Stone Roses får en fortjent oppmerksomhet de strengt tatt aldri har blitt til del i Norge før.

Frode Gryttenes bok solgte over tjue tusen eksemplarer, og ble endog satt opp som teaterstykke i fjor høst, med et femsifret besøkstall som belønning. Det er derfor lett å skjønne at andre forfattere velger å gå i hans fotspor, er det ikke?

– Det ligger ingen bevisst strategi

PÅ STEINROSER

naturlig å skrive om noe man kan. Jeg kunne mye om Stone Roses, og skrev derfor om dem. Jeg var på Alaska-konserten i Oslo i 1990 og har vært hektet på bandet siden, sier Kvelvane.

feelgood-romaner, mener forfatteren selv.

– Men det er også en del alvor og satire i den.

”Astronaut” handler om Dag-Olav Sørensen, en arbeidsledig akademiker som gjerne skulle jobbet på Platekompaniet. Men siden han er tredve og butikkjeden foretrekker ansatte mellom atten og tjuette, blir platepusherjobben bare en fjern drøm, enn så lenge i hvert fall.

Han slår i hjel mye tid på nettopp Platekompaniet og Narvesen, hvor han følger nøye med i NME for å se om det står noe nytt om The Stone Roses der. Dette er på den tiden hvor utenlandske journalister invaderer Bergen for å ta ”bølgen” der borte i nærmere øyesyn, til Dag-Olavs store begeistring.

Selv er han opptatt av å få en spesielt kjær eiendel tilbake – opptakskassetten med favorittbandet, som han glemte igjen hos familien han bodde hos på studietur i Hviterussland i 1992. ”I byrjinga såg eg på denne hendinga som ei form for musikalsk misjonering. Den unge guten i familien eg budde hos, ville no få vekse opp til vestleg musikk av første klasse.” På toppen av alt dette dukker en gammel flamme fra studietiden opp, noe som selvfølgelig ikke er uproblematisk.

– Tematisk er boka beslektet med

Platekompaniet er mye nevnt i boken – i så stor grad at forfatteren selv ikke ville reagert på om folk trodde butikkjeden sponset ham. Men slik er det visstnok ikke.

– Uansett er det en god platebutikk, der jeg kjøper de fleste CD’ene mine, sier han.

I tillegg er det faktisk der Ole Idar Kvelvane ”selger” CD’ene sine. Han er nemlig bassist i bandet Lano Places, som jo har solgt en håndfull tusen skiver. De har selvfølgelig fått sitt lille avsnitt i boken.

– Hovedpersonen havner på konsert med dem på Garage i Bergen, men han blir ikke overbevist, til tross for gode melodier. For å sitere ham: ”Stone Roses har attitude. Det har ikkje Lano Places!” Ellers er ”Astronaut” lite basert på mine egne erfaringer med musikkindustrien.

Norge er ikke begunstiget med altfor mange popkulturelle romaner. Kvelvane har et forslag:

– Det hadde vært artig å lese en roman fra danseband- eller hip hop-miljøet. Der tror jeg det skjer mye som er godt romanstoff.

”Når man skriver sin første bok, er det naturlig å skrive om noe man kan”

OLE IDAR KVELVANE

Fem Miyazaki-filmer du må se:

1. Nausicaä Of The Valley Of The Wind
2. Castle In The sky
3. Princess Mononoke
4. Spirited Away (Chihiro og heksene)
5. The Castle Of Cagliostro

Hayao Miyazaki.

„Han lager ikke det japanske motstykket til Blekkulf”

I flere år trodde jeg at all japansk underholdning måtte ha enorme gønnere og tvilsomme voldsundertoner for å tilfredsstille. Det var før jeg oppdaget Hayao Miyazaki.

Tekst: Tor Martin Bøe

Miyazaki er sjefen over alle animasjonskunstnere. Med trykk på kunst. Når Miyazaki skriver og regisserer film, er det ikke bare lettent actionunderholdning som skapes. For et par år siden ble han kjent i Europa som mannen bak den mystiske og fantastiske ”Chihiro og heksene”, men det var bare toppen av et enormt kreativt Fuji-fjell. Miyazaki bedriver like gjerne

Høy på Hayao

”En kjendis som ikke samarbeidet med Miyazaki:” Astrid Lindgren, som ikke ville gi tillatelse til å animere Pippi Langstrømpe i 1971

tradisjonell japansk historiefortelling i europeiske og japanske miljøer, som å jobbe for det som står ham nærmest – naturen. Eller miljøvern, om du vil. Det betyr ikke at han lager det japanske motstykket til Blekkulf. Ei heller at han lenker seg fast til oljeinstallasjoner og gasskraftverk. Samhandling med naturen er, som alt annet japansk, et spørsmål om harmoni og balanse.

Det var derfor det var så vanskelig for ham å omarbeide mangaserien sin, ”Nausicaä Of The Valley Of The Wind”, til film. Han fikk det ikke til å gå opp. Serien er en sjubindssaga som får enkelte til å trekke fram superlativer som ”Ringenes herre” og ”Narnia” og som får ”Ranma ½” til å fremstå som et litterært verk på nivå med Bergensavisen.

Filmen baserer seg på de to første bindene i historien, og hadde premiere i 1984. Kort fortalt handler den om jorden tusen år etter en global katastrofe, hovedsakelig forårsaket av

spirit

menneskenes forurensing. Store deler av kloden er dekket av giftig jungel som ernærer seg på tidligere tiders miljøskader. I denne verdenen lever Prinsesse Nausicaä, en balansert miks av Snøhvit, Uma Thurman og Dian Fossey.

Serien er tegnet og skrevet av Miyazaki selv. Både den og filmen har vært en skjult skatt for oss som bruker det latinske alfabetet. Riktignok har det eksistert håpløse VHS-utgaver – en tysk som beskriver historien som ”stjernekrig”, og en amerikansk der personene på coveret ikke har noe med filmen å gjøre i det hele tatt. Begge var ihjelklippet, med tjue minutter av filmen fjernet. Miyazaki vil helst at verden glemmer disse. Det er her vi henter inn Walt Disney.

Blackout Britney Spears

Album-plassering: 5 uker i 2007, 2008,

#12 som beste plassering på VG lista

BRITNEY SPEARS
BLACKOUT

Eller i alle fall selskapet hans. På samme måte som Disney innså at Pixar hadde bedre kontroll på 3D-animasjon enn dem, forsto de tidlig at animé, og da særlig Miyazaki, kunne komme til å erobre også vestlige kinomarkeder. De tilbød distribusjonsavtale. Hvis du ikkje kan slå dei, jadjadjadi.

Det er takket være Disney at vi har kunnet se ”Chihiro og heksene” på kino, og fått tilgang til moderne klassikere som ”Princess Mononoke” og ”Castle In The Sky”. ”Nausicaä” kommer på DVD i disse dager. Og jaggu er det ikke Uma Thurman som har stemmen til hovedpersonen.

Ikke nok med det: Miyazakis siste film, ”Howl's Flying Castle” har premiere på filmfestivalen i Venezia i september, og det ser ut til at mangaserieversjonen av ”Nausicaä” kommer i ny samlet utgave i løpet av de nærmeste månedene.

Det blir nok en fin høst.

Karoline Garfjell vant ikke "Idol".

Like greit.
Nå venter suksess i
Espen Linds jenteband
i stedet.

Tekst: Marlene Eriksen og Thomas
Talseth
Foto: Nicki Twang

– Folk som synger kan ofte deles i to grupper. Enten har de veldig egenart i stemmen, eller så er de veldig musikalske og tekniske av seg. Karoline har begge deler, og i tillegg er hun pen – det var "godt" å se henne syngende. Hun har en uskyldig mystikk over seg. Jeg var utrolig glad i henne.

Det er Anneli Drecker som snakker. Hun plukket ut Karoline (18) som et av sine to "wild cards" da det skulle avgjøres hvem som skulle gå til finalerunden i "Idol". Den andre var Margaret Berger.

Det er dermed nærliggende å fastslå at Anneli har sånn noenlunde peiling på jenter og artistkvaliteter når det nå er klart at også Karoline er tildelt en ekstrarunde i rampelyset.

Og det vil ganske sikkert bli en heftig runde. Karoline skal nemlig fronte noe så unorsk som et jenteband satt sammen av folk som vet hva folk vil ha.

Karolines nye prosjekt har en kommersiell innfallsvinkel som nesten får "Idol" til å fortone seg som et idealistisk nullprofittforetagende. Det er nemlig de to hitinstitusjonene StarGate og Espen Lind/Amund Bjørklund som har slått sine pjalter sammen. Det er omtrent som om Burger King og McDonalds skulle fusjonere.

De søkte "rocka" piker til et norsk jenteband. Da konkurrentene hadde falt av lasset, spilte de siste fem jentene inn hver sin låt som ble sendt på Radiol og lagt ut på internett for lytterne til å høre, vurdere og stemme på.

Karoline sang Avril Lavignes "I'm With You". Det var nok til å overbevise lytterne, selv om Espen Lind hadde siste ord i utvelgelsen, uavhengig av stemmene.

Hva synes Karoline om jenteband sånn generelt?
– Jeg elsker Spice Girls, erklærer hun, nesten litt for høyt.

– Finnes det noen andre jenteband?

Hun har tatt en pause fra øvingen med resten av bandet. En pause hun gjerne bruker på å utlevere seg.

– Men bare litt, sier attenåringen på klingende nordnorsk.

– Ikke skriv at jeg har kjæreste. Jeg vil ikke utlevere privatlivet mitt til pressen.

Men etter en liten tenkepause gir hun tillatelse til å nevne ham likevel, "en bassist fra Tromsø" får vi vite. Hun er født og oppvokst i Lyngen i Troms hvor

møtestedene er Statoil, Nærmat og Samvirkelaget. Nåværende bosted er Tromsø, i et stort hus sammen med en venninne og storebror og hans rockekomiser i etasjen under. Det ryktes om fuktige kvelder, smøring av politifolk og ulovlig høyt lydnivå etter elleve.

– Du vet hvordan fester er. Ingenting offentligheten bør vite noe om, ler hun.

Hun beskriver musikken til det nye bandet hennes som "fengende poprock". Selv er hun overstadig begeistret for Muse, Cardigans og Thomas Dybdahl, men i kontrast til dette er en av de beste konsertene hun har vært vitne til årets Slipknot-konsert på Roskilde.

– Slipknot er en stor favoritt, men Metallica i fjor hadde en ganske kul konsert de også, bedyrer Karoline, som brukte det hun hadde av sommerferie på festivaler. Skal man dømme etter konsertfavorittene har hun en røffere smak enn hva man kunne få inntrykk av da hun sang "Fly Me To The Moon" sukkersøtt på "Idol".

Karoline vil bli rockestjerne, det har hun sagt til alle. Til alle som har intervjuet henne hittil, til annethvert forbipasserende menneske og til halve kongeriket gjennom "Idol". Men hvorfor? Hva frister med rockestjernelivet?

– Det er kult. Jeg kan drive med det jeg vil, spille musikk og tjene penger på det, fantaserer Karoline.

Likevel: Espen Lind og gjengen hans er ikke akkurat det man umiddelbart forbinder med "rock". Karoline selv har en ukontroversiell bakgrunn, og dommerne i "Idol" beskrev stemmen hennes med engler i samme setning. Ja, rockeimaget virker litt fjernt.

– Det er et kommersielt opplegg, innrømmer Karoline.

– Men Espen Lind skriver gode låter og sangene blir bra. Det er en slik rockestjerne jeg vil bli.

Musikertilværelsen har ikke gjort minus til pluss på kontoen. Ennå. Frem til den tid jobber hun på utestedet Kaos i Tromsø. Der serverer hun øl. Høybråten ga Karoline en røykfri arbeidsplass, men fulle folk med interesse for tran kommer hun foreløpig ikke unna.

– En gang kom det en fyr bort til meg og spurte om jeg drakk tran. Tran? Jeg svarte nei, og han sa "Koffer i hælvet e du så jævli fin da?".

Karoline ler litt. Det gjør vi også.

Vi vet ikke hva Karoline synes om svensk avføring, men "bajs" er et velbrukt ord i Karolines vokabular. Nordlendinger er kjent for å være litt harde i språkbruken. Om Karoline føyer

seg inn i rekken?

– "Hello fuckers." Det er et uttrykk jeg liker.

Et uttrykk hun muligens bruker når hun besøker broderfolket. For Karoline elsker Sverige. Hun har en gul og blå t-skjorte med påskriften "Sverige", og i gode lag utgir hun seg ofte for å være svensk.

– Av og til blir jeg bare svensk, ler hun.

– Sverige er i hjertet mitt. Jeg har noen svenske slektninger. Språket er fint, og guttene enda bedre, smiler hun.

De fleste av oss har hørt Karoline syngende før, iallfall de som fulgte jakten på en superstjerne.

– Dette er mye artigere enn "Idol", selv om det var gøy å syngende på TV og bli stilet opp, sier Karoline.

Hun snublet på målstreken til finalerundene i "Idol", og kom på tredje plass i runden der Margaret og Susanne gikk videre. Likevel var det nok. Hun fikk smaken på livet i rampelyset, og gapte etter mer.

Det får hun nå. Albumet kommer i løpet av høsten. Navnet på bandet er ikke klart, men hun er svært fornøyd med sammensetningen av det.

– Jentene er dyktige musikere, skryter hun.

– Bandet kan svinge begge veier,

enten bli stort eller bittelite, filosoferer hun, men hun håper på det beste og mener at Norge er klar for rockejenter.

Men hva synes hun om Kjartan Salvesen? Vi husker ham? Han som vant "Idol" og hadde en hit i sommer, signert nettopp teamet Lind/Bjørklund.

– Jeg har ikke noe spesielt forhold til Kjartans album, sier Karoline betenkt, men fortsetter med å minne om Espen Linds tidligere karriere.

– Han er en av Norges dyktigste sangere og låtskrivere.

Det er fem jenter i bandet. Dersom gjengen gjør det stort, skal man ikke se bort ifra at disse jentene kan bli forbilder for Norges yngre befolkning.

– Det kan bli litt skummelt for alle småjentene, fleiper Karoline, men er samtidig litt fornøyd med tanken.

Fremtidsplanene?

– Jeg blir rockestjerne.

Og slik ender samtalen. Trodde vi, men den ender slik:

– Ikke skriv noe slemt, da vanker det bank!

– Det er noe ekstravagant ved henne, og jeg tror også hun er veldig populær blant jenter, sier Anneli Drecker.

– Dessuten har jeg inntrykk av at hun kanskje ikke er så yndig som hun ser ut til. Det er en jente med guts, det der.

Facebook på mobilen

djuice

vinn kinobilletter mobil backup
happy friday djuice tilbud

Ring gratis ut året

Alle kunder med Djuice Magnum, Djuice Nonstop, Djuice Allstar og Djuice Control kan ringe fra mobil til mobil uten å betale for det mellom klokken 18 og 24 hver fredag. Tilbudet gjelder fra 3. november og ut året, for alle samtaler i Norge til norske mobilabonnenter

kontakt oss: mobil 09000

"Det er et kommersielt opplegg"

Tungrockens nye tidsregning starter kanskje denne måneden. We er klare med ny skive.

WE

WE will rock you

"Det er på tide at disse popmelankolikerne setter høstløvet i halsen"

Tekst: Ruben Gran
Foto: Nicki Twang

Tiden har lenge vært moden for at We skal slå skikkelig an. De har vært kritikeryndlinger og livefavoritter de fleste av de elleve årene de har holdt på, men har liksom ikke slått helt ut i full blomst.

Nå er det imidlertid travle dager. De har fått et nytt, femte medlem med på laget i form av tangentmanøvrerer Tariq Rahman. Og ikke minst kommer deres femte album, "Smugglers", i disse dager, produsert av stenrockguru Chris Goss.

Og med dét buzzes det kjøpt i dongerikretsene om det endelige, kommersielle gjennombruddet. Det punktet hvor de faktisk begynner å "selge" plater, ikke bare gi dem ut, og tante Turid har WE-button på grilldressen.

– Det er jo det vi satser på, forteller Thomas Felberg, vokalistens som ikke går av veien for tights og fjærkrone. Mannen som med is i magen gjerne hevder at rock også er noe man "lever".

– Det er mange som vet hvem vi er, men kanskje ikke så mange som har kjøpt skivene.

tilvenningsprosess for publikum å forstå hva vi egentlig prøver å si, lurer Felberg. WEs musikk er – for de som likevel "ikke" måtte kjenne dem – gjerne satt i sammenheng med stonerrock og andre Black Sabbath-inspirerte rockmonstre. Har man sett dem live, vet man også at de gjerne dresser seg opp for anledningen. Felberg har nok en halvslitt sitatklassiker på lager om den saken:

– Vårt motto er ikke keep it real, vårt motto er keep it fantastic.

"Ordentlig" tung rock selger ikke avsendig mye i Norge. Felberg tror imidlertid at en ny æra kan være rett rundt hjørnet:

– Det er en hel ny generasjon av rockere der ute. Jeg merker at det er en nyrekruttering til rockescena blant unge som synes det er gøy med rock.

WE skal sette rocken på dagsorden igjen, skal vi tro han:

– Det er på tide at en del av disse popmelankolikerne rett og slett setter høstløvet i halsen. Det er på tide å rocke.

Første intervall blir i form av "Smugglers", som bæres grundig av det lange

dopsuglereposet med samme tittel.

– "Smugglers" er nok det nærmeste vi kommer sosialrealismen så langt i vår karriere. Det er ordentlig Derrick, synes Felberg.

Dessuten en sann historie lånt fra boka "Smugglers", og en venns far som langet på New Jersey under sekstitallet.

– Vi er selvsagt litt fascinert av sekstitallet, men også denne dop- og

DET VAR EN GANG I JAPAN

"Rituelt selvmord fremfor vanære var en selvfølge"

"Little Caucasian girls like to play with samurai swords." Lucy Liu spytter ordene mot Uma Thurman i "Kill Bill" – men det er flere som kan føle seg truffet.

Tekst: Inger Merete Hobbeldstad

De levde for forferdelig lenge siden. Skrekkelig langt borte. De underkastet seg krav til ære og lojalitet som for dagens realisere-seg-selv-publikum må fremstå som ubegripelige. Likevel digger vi samuraiene. Igjen og igjen.

Som perler på en snor, etter "Den siste samurai", "Zatoichi" og sverdsvingingen i "Kill Bill", følger i høst Oslo-Cinematetelets samuraifilmserie og lanseringen av tegneserien "Blade of the Immortal" – både i det nye seriebladet "Manga mania" og i egen bok.

"Blade of the Immortal" er en mørk og desillusjonert fabel. Den udødelige Manji er en Ronin, en herreløs Samurai, som er trett av blod og død. Men for sin lillesøsters skyld, som han selv drev ut i galskapen ved å drepe mannen hennes, har han avlagt et hellig løfte om å drepe tusen onde

mennesker før han kan tillate seg å dø.

Som alle japanske bøker leses "Blade of the Immortal" fra høyre mot venstre, fra siste side og fremover. Bildekomposisjonen er radikalt forskjellig fra tegneseriene her hjemme, som i stor grad er bygget opp som filmer – i "Blade" spiller detaljer og assosiasjoner en vesentlig rolle og bygger opp under seriens stemning av fremmedfølelse og isolasjon.

Virkelighetens samurai var på langt nær så eksistensialistiske. Samuraiene, krigerkassen i Japan, ble til på 800-tallet og vekslet mellom å være profesjonelle krigere i overklassens tjeneste og selv å utgjøre den herskende klassen. En samurai kunne bare gifte seg innenfor sin klasse, og embedet gikk i arv.

De levde etter "bushido", en etisk kode som krevde oppofrelse, mot og lojalitet av de som fulgte den. Betingelsesløs lydighet overfor sin herre og rituelt selvmord fremfor vanære var en selvfølge.

Da amerikanerne okkuperte Japan etter nederlaget i andre verdenskrig, ble filmer og bøker med samurai i hovedrollen forbudt. Forherligelsen av vold og drap og føydal lojalitet falt ikke i god jord hos seierherrene

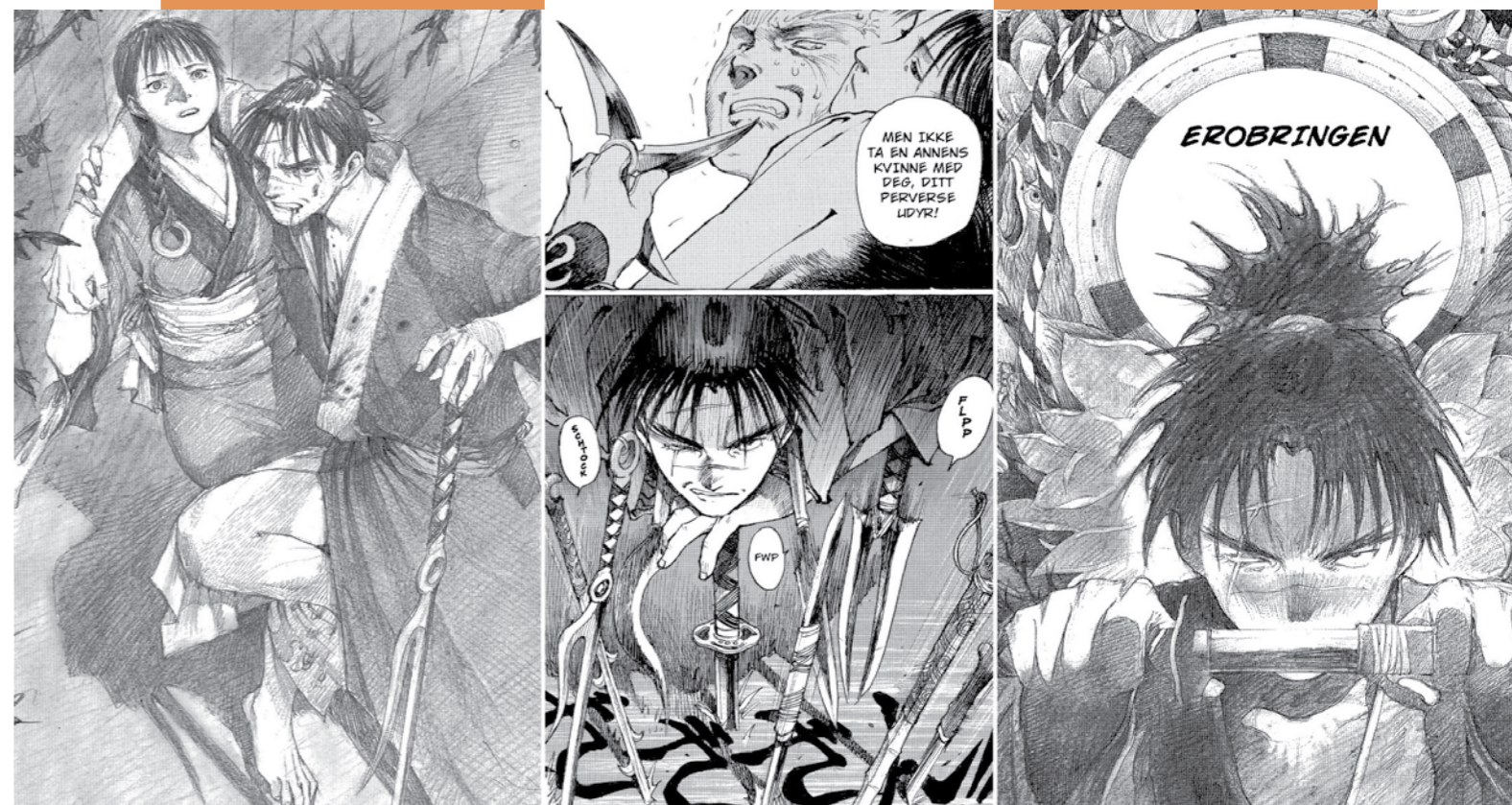
fra det frie landet.

Men da amerikanerne trakk seg ut av Japan i 1952 blomstret samuraifilmene – eller "periodestykkene" som de kalles i Japan – opp på ny. Publikum strømmet til for å se den bestemte, verdige helten, som aldri tviler på sin rett og sine idealer, beseire den mer intellektuelle, tvilende skurken med det flakkende blikket. Konformiteten kvester individualismen.

Den mest kjente samuraifilm er imidlertid ingen typisk samuraifilm. I Akira Kurosawas mesterverk "De syv samurai" fra 1954 møter vi samurai som først og fremst er mennesker, og som kjemper sine uendelige kamper i et ugjestmildt landskap fullt av regn og søle. Det antydes forsiktig en konflikt mellom kollektivet og enkeltmennesket.

Men samuraien som har gjort størst lykke her i vesten, er likevel den klassiske samuraien, som aldri tviler eller nøler, men går til sin mulige død med stoisk ro.

I en verden der individet har et uoversiktlig og uendelig spekter av valg og muligheter er det kanskje nettopp denne sikkerheten fra en utdødd tradisjon som klinger så forlokkende gjennom århundrene.

P

L

A

T

E

R

SIDE 36-41

JAA9 & ONKLP Sjåre brymæ

(C+C/Sonet)

5
Hvor langt kan du komme med å være helt avsinndig stor i kjeften? Svar: Rett til topps på raptronen i Norge.

Med alt skrytet som har blitt Pål Tøien og Johnny Engdal Silseth til del det siste året, kunne dette albumet fort blitt en nedtur. Men denne duoen er altfor smart og talentfull til å gå på slike nybegynnertabber. Deres debut er i stor grad et konseptalbum om det å slå gjennom og bli omfavnet av gud og hvermann. Ikke mange forunt å være i en slik posisjon.

Styrken ligger i et berettiget overmot som manifesterer seg i helt

husker du meg?" / Stå med ånden i fra hælvene og puste på meg / Det er best du pusser tenna, pakker opp og lusker din vei". Jaa9 er heller ikke nådig: "Om du har gjort noe med HAN eller HAN? / Jeg mener – jeg liker verken DEG, HAN eller HAN". Alt dette fra tittelsporet, en umiddelbar klassiker som ikke tar fanger. Den gjøres rangen stridig av "Godt spørsmål", en trompet- og tribalytmedrevet killer med noe av den beste nachspielposien jeg kan huske å ha hørt. Og jeg har vært på mange nachspil.

Både melodier og beats på "Sjåre brymæ" er av den lettfattelige

sanseløst morsomme, skarpe og velskrevne tekster. Punch- og onelinene formelig hagler med en effektivitet som er intet mindre enn drepende, som sparker i absolutt alle retninger og levner null tvil om at dette er de ypperste representanter for ung norsk lyrikk og all slags dritt. Aggressivt og fengende, umulig å ikke elske.

Så er de også verbale mitraljøser av rang. Jaa9 er en utmerket hysteriker med rom for ettertenksomt alvor. Den mer nonchalante Onkl P er en helt ubegripelig begavet rapper som fullstendig savner sidestykke her til lands. Den obsternasige stemmen, den uanstrengte avleveringen og den briljante timingen er til å få frysninger av; hver eneste gang han entrer mikken er det så man skvetter av skrekkblandet fryd. Det beste/verste er at ved å skrive denslags står man i akutt fare for å bli hans neste offer på plate. Farlig fyr.

Hør bare: "En fan er fett / En dust er jeg lei / Opp i trynet mitt sånn" / Hallå Onkl,

typen og noe gimmick-preget, men det forkleiner på ingen måte duoen slagkraft. Det hele balanserer fint mellom over- og undergrunn, og føles aldri som noe mindre enn en begivenhet å lytte til. At Jaa9 & OnklP antagelig er bedre enn debutalbumet sitt sier mer om dem enn om den triumfen "Sjåre brymæ" absolutt er.

"Har ikke det slått deg, gjør vi det!"

Thomas Talseth
"Slippes 27. september"

spirit

WE Smugglers

(Nun/Sonet)

5
Jeg kan ikke forestille meg noe annet enn at "Smugglers" er nødt til å innebære et solid gjennombrudd for denne oslokvartetten, også utenfor mer esoterisk orienterte metal- og progrock-kretser. Dette er nemlig norsk rocks velartikulerte svar på Queens Of The Stone Ages "Songs For The Deaf" (2002).

Så er da også «Smugglers» tatt hånd om av QOTSAs nære samarbeidspartner, den gamle Kyuss-produsenten Chris Goss. Og i liket med "Songs For The Deaf" er "Smugglers" ikke et perfekt album, men snarere et album som lett kommer unna med – ja, kanskje

midtpunkt, det ti minutter lange, tekstlig episke tittelkuttet, byr på et gigantisk sentralriff, og oppnår nesten «Physical Graffiti»-høyden den sikter mot. «On The Verge To Go» måler krefter med «Timothy's Monster»-æra Motorpsycho, og avslutter platen på overrumpende ømt vis.

En gigantkomposisjon å la «Freak Capital Of The Universe» fra fjorårets flotte "Lightyears Ahead"-EP kunne gjort "Smugglers" så å si plettfri. Tekstene er tidvis preget av litt godslig krøkkete engelsk, og sanger som «Crawling From

endog tjener på – å ikke være ett hundre prosent perfekt. "Smugglers" har sin andel lett eksperimentelle avstikkere som ikke alle har resultert i fantastiske låter. Men samtidig hjelper disse til med en gang for alle å flette av den etter hvert begrensede «stonerrock»-etiketten som så ofte er blitt klistret på bandet, så vel som beskyldningene om at WE kun er (riktignok førstegenerasjons) Motorpsycho-etterapere.

Albumet innledes av et av de mest strålende drønnene jeg har hørt på lenge. «Cosmic Biker Rock'n'Roll» er som tatt fra hardrockdelen av Led Zeppelins tredjalbum, en helt latterlig bra rocklåt. Karamellseige, dypt groovy «Sulphur Roast Stomp» er ikke stort dårligere, og store høydepunkter som den smått geniale King Crimson-møter-King Midas-på-Reeperbahn låten «Wroom», «anthem»-egnede «Lightyears Ahead» og den rasende boogiestomperen «Catch Electric» er sjenerøst spredd ut over albumet. Albumets

The Wreckage» og «Sassy Zazie» er mer stemningsvarierende transportetapper enn store, enkeltstående låter. Slik det er, er dette likevel blitt en plate som hevder seg helt i teten av den samlede norske rockproduksjonen. Og WE et eksempel på at øving gjør mester.

Freak-flagget reises i takknemlig

honnør.
Morten Ståle Nilsen
"Slippes 13. september"

ANNIE

Anniemal

(679/Warner)

5

Fem år forsinket, dels på grunn av tragiske omstendigheter og dels på grunn av vestlandsk ineffektivitet. Nåvel, den som venter på noe godt blir ikke skuffet av «Anniemal».

Det har alltid ligget i kortene at det ville bli popstjerne av Anne Lilie Berge Strand, og i hennes tilfelle er det ikke bare på grunn av traust, gammeldags "talent". I likhet med forbildet Madonna besitter Annie begrensede vokalfærdigheter, og hun får en god del hjelp på låtskriverfronten også.

Om dette høres ondskapsfullt ut; la meg forsikre deg om at det egentlig er et ubetinget kompliment. Enkelte er nemlig bare født til å surfe rundt i popsfæren med en magnetisk effekt som uanfektet tiltrekker seg det man trenger av dyktige medhjelpere. Det kalles karisma, det kalles X-faktor, og er noe de aller, aller færreste kan smykke seg med. Dessuten slår det "talent" hvilken dag som helst.

«Anniemal» er omtrent nøyaktig det vi har rett til å forvente fra Annie; et lettbeint, gjevt fengende popalbum med røtter i kredibel klubbkultur. Det er imidlertid ikke så fjerlett som singelen "Chewing Gum" kanskje bærer bud om. Det er til tider ganske mørke undertoner her, slik det også var i Madonnas beste stunder på åttitallet. Annie er en discodronning som forfører med et farlig glimt i øyet og et slør av melankoli som plasserer henne et sted mellom Sophie Ellis Bextor og Goldfrapp. Insisterende catchy melodilinjer og kald, rytmisk elektronikk i skjønn forening.

"Heartbeat", den Røyksopp-produserte hyllesten til Annies avdøde kjæreste og tidligere makker Erot, er umulig å komme utenom. Et genuint rørende øyeblikk som setter tårekanalene på en tøff prøve. I den andre enden av følelsesregisteret finner vi "Me Plus One", en jublende funky feiring av utelivet som er en ekte dansguldiva verdig. Den episke "Come Together" og det balearisk duvende tittelkuttet er andre høydepunkter verdt å merke seg.

Veien hit har vært lang, men det bør ikke være langt herfra til stjernehimmelen for Annie. Uansett hvordan det går med salget er hun forresten stjerne okke som. "Anniemal" er det håndfaste beviset: Enkelte er bare født til det.

Thomas Talseth
"Slippes 27. september"

THE INTERNATIONAL TUSSLER SOCIETY

MOTORPSYCHO PRESENTS THE INTERNATIONAL TUSSLER SOCIETY

(SONY)

Da jeg lå alene i leiligheten og hørte denne platen for første gang, måtte jeg rett og slett le. Det er ikke så ofte en plate reduserer meg til en glisende tosk, men denne gjorde det.

Motorpsychos «*faux*»-«*soundtrack*» «The Tussler – Original Motion Picture Soundtrack» fra 1994 var et aldri så lite gledessjokk, og i seg selv en usedvanlig god norsk countryplate. Den var likevel noe av en spøk, og bar da også preg av det. Nyttgivelsen med bonus-CD fra i fjor økte dog dens appell med rundt regnet to hundre prosent, og de sporadiske The Allman Brothers Band-tendensene på trioens senere album har fått flere enn meg til å tenke at dette er en type musikk Trondheims-trioen med hell kunne utforske enda nærmere. Nå gjør de det, på et album med egenskrevet materiale som tar for seg et rikt utvalg særmerikansk musikk: country, «sørstatsrock», bluegrass, boogie og – Dagbladet-debattanter, kvess pennene! – «vestkystrock».

Sistnevnte i The Byrds-tapning («That Ol' White Line»), førstnevnte i alt fra sårest tenkelig støpning («September») til mer uflidd skjeggete lastebilsjåførtype («Shitbox Ford»). Det aller meste med en fingerspissfølelse som er provoserende presis. Mest sentralt er det likevel at Motorpsycho, som i Tussler-sammenheng teller en rekke gjestemusikere og -sangere i alle aldre,

her blåser herlig liv i og avvæpner en av rockens mest misforståtte undersjangre, nemlig den såkalte «sørstatsrocken».

Det er i denne hybridmusikken albumets store beholdning ligger – mektige «The West Ain't What It Used To Be», landeveisstøvede «Highway Zen» og artige, uhyre fengende «Satan's Favourite Son» er alle blant de beste i sitt mangefasetterte slag siden The Allman Brothers' «Brothers And Sisters» (1973). Blues med islett av country, rock med jazzmusikkens improvisasjonsiver. I avsluttende «Cassie (Call On Me)» snakker vi om et mesterverk for både band og genre. Allmans «Jessica» oppdatert med vestkystharmonier; en vidunderlig sang som forhåpentlig vil bli strukket enda lenger på scenen.

Et massivt underholdende skritt til siden for et overdådig talentfullt rockband, og en parademarsj for gitarist Hans Magnus «Snah» Ryan. Til å glise av, rett og slett.

Morten Ståle Nilsen
DIZZEE RASCAL
Showtime
(XL/Playground)

4
Rascals forrykende debut «*Boy In Da*

Corner» oste av nyhetsverdier, men også av geniale, krakilske beats. Me i bein i både UK garage og hip-hop. Og ikke minst var det umulig å holde seg nøytral til den unge britens heseblesende, nesten hysteriske rapstil og stemme. Nyhetsverdi eller ikke, Rascal smir i hvert fall kjapt. Kun et år etter debuten kommer denne oppfølgeren. En fin sådan, men samtidig ikke på samme nivå. Typisk.

Rascal vrenger sjela med kløkt og egenart. Beatsa er dessuten fortsatt fornøydlig konsise og lekne, men mangler her og der det lille elementet som ville gjort den store forskjellen. Den som gjør det til mer enn mørkt og rytmisk. Skiva som helhet blir litt for jevn og linjær, men vel å merke etter en ganske grundig standard.

Om jeg uansett synes du skal skaffe den om du har spilt ihjel forrige skiva, alt med The Streets og Wiley? Seff. Ruben Gran

DIVERSE ARTISTER
Is It Rolling Bob? –
A Reggae Tribute To
Bob Dylan
(Sanctuary/VME)

4
Denne er litt morsom for den delen av meg som skratter av Dylan-fascistene. Banner liksom smått i denne hellige Dylan-kirken. Samtidig er det ikke slikt. Dette er ikke laget for å koddde med noen, men for å hylle Bobben. Jamaican style.

De forskjellige artistene får det også stort sett til, om man har plass i hjertet til både Dylan og reggae. Toots Hibberts versjon av «Maggie's Farm» høres for eksempel ut som om den kunne vært hans egen. Sizzla på «Subterranean Homesick Blues» er en av de som er lengst unna originalen, men på en god måte. «Knockin' On Heaven's Door» føles dog mildt sagt played out, selv om det er Luciano som bruker gullrøsten på den.

Samtidig kan man fort henge seg opp i at dette lett bare kan høres som en morsom kuriositet. Greier man imidlertid å skyve dét typiske tributefenomenet fra seg, er det masse flott musikk her. De flertallige høydepunktene sørger for at denne karrer seg fint forbi å bare være artig. Ruben Gran

BJÖRK
Medúlla
(Polydor/Universal)

3
I det ene øyeblikket er Björk personifiseringen av elegant, storslått overdådighet. I neste ei fryktelig, gaulende kjerring tilsynelatende med ambisjoner hinsides all sunn fornuft. På «Medúlla» er hun bare sjelden innoom det første, i for stor grad til at dette blir en gjennomgående givende affære i mine ører.

Islands stolthet mistet mer eller mindre popteften etter tredjalbumet sitt. Blant gnistrende elektronikk og formidable arrangementer hadde hun nemlig sporadiske trolske tendenser. Det er trollet i seg hun har rotet seg bort i denne gangen. Selv om Björk har en stor stemme og dette albumet i stor grad er basert på både hennes og andres røster, rotes det til med kaosklipping og vokalonani inntil det hysteriske. Vikingkor og skogsralling voldtår den ofte vakre melodien som ligger langt inni smørja.

Ikke bare elendighet, dog. «Vökuró» er et nydelig eksempel på hvordan hun også mestrer stille, men enorm acapella. «Who Is It?» minner om alt det fantastiske pop-Björk har bak seg. Ellers er det altfor mange eksempler på hvordan hun åpenbart har hatt det mye morsommere med «Medúlla» enn jeg. Ruben Gran

R. KELLY
Happy People/U Saved Me
(Jive/BMG)

4
«This album was designed to touch your soul and put your spirit at ease», hevder R&B-maestro Kelly her. Han lykkes utvilsomt, selv om dette minner sterkt om egen rekonvalesens etter en kjip tid. Over to album i ett, faktisk. Den mer syndige klubb delen «Happy People», hvor han med tekster gladere og mer positive enn ti eksemplarer av Sandra Lyng Haugen til sammen rendyrker steppen han er blitt så flink til. «U Saved Me» er mer eller mindre et gospelalbum i det soulige hjørnet, hvor tempoet er satt ned, og pompøsiteten opp.

Robert er altså i formen vi liker ham, men samtidig med både mer og mindre enn jeg kunne foretrukket. Begge delene bugner av intensitet og klassisk suverent Kelly-materiale. Imidlertid stamper litt for mye av det i samme løyper. Det er for mange låter som nærmest repeterer seg selv, og dobbeltalbumet kunne fint blitt redigert ned uten at noen av gledesoppfordringene eller bønner om tilgivelse hadde gått til spille.

Kelly har slått smått unødvendig på stortromma. Vi slår uanstrengt på litt av godviljen. Ruben Gran

SAYBIA
These Are The Days
(Capitol/EMI)

3
Saybia har ikke akkurat bedt om det selv. Vi kommer ikke bort fra at oppmerksomheten danskene har fått her til lands bortimot ene og alene skyldes et idol med etternavn Nilsen. Samtidig skal verken han eller Saybia arresteres for det. De lager musikk som lukter gjennomslag uansett. Uten at det betyr at de baner vei i noen ny velling.

De spiller sørgmodig, slepen rock. Litt sånn bombastisk du vet, men uten at vokalistene høres tilnærmet happy ut et eneste øyeblikk. Stadionrock for stua, som på sitt beste minner om Radiohead i sine tidligere dager. På sitt kjedeligste minner de mest om Travis på sine seinere.

Selv om det titt og ofte er trivelig, bortimot henrivende, savner jeg personlighet. Noe som virkelig er «Saybia». Slikt staa er nå, er det bra, men plasserer seg anonymt i rekken av følsomme rockere. Fort gjort å sette pris på, men samtidig like fort gjort å glemme. Ruben Gran

YOUNG BUCK
Straight Outta Ca\$hville
(Interscope/Universal)

3
G-G-G-G Unit meg i huet og ræva. Nå får det snart være nok. 50 Cent har for lengst sluppet album, Lloyd Banks fulgte opp i sommer, G Unit-album har kommet, og nå skal altså Young Buck til pers. Utvilsomt flinke folk hele gjengen. Det skulle likevel være lov å stusse litt.

Problemet er selvsagt ikke at de er verken talentløse eller gir ut i utgangspunktet dårlige skiver. Problemet er snarere hvordan samtlige av albumene fra norgesvennene låter så fordømt likt. Mest tunge beats, men med en og annen for dansgulvet. Rimene er selvsagt om hverdagen med hustling og annen hoodvirksomhet. Kjenner du noen av de andre albumene fra denne kanten, vet du også hva som kommer nå. Den største og positive forskjellen er at det denne gang er Young Buck som har mikrofonen det meste av tiden, og et par takknemlige crunkspor.

Med Tony Yayo ute av buret vanker det sikkert skive fra ham snart også. Glede seg den som gidder. Ruben Gran

ED HARCOURT
Strangers
(Heavenly/EMI)

4
Det kunne ikke vare evig. Harcourt debuterte med vår brask og bram i form av "Here Be Monsters" i 2001, og fulgte opp med "From Every Sphere" i fjor. Også en flott skive, men som skulle vise seg å ikke ha samme utholdenhet over lenger tid. Der hvor den i hvert fall hadde kvaliteter med grundig, harcourtsk særpreg, er det litt mindre av det i tredje runde. Hakket mer ordinær, rett og slett.

Han vet å skrive skønne sanger med tekster som både gråter over og hyller kjærligheten og livets strabaser. På "Open Book" håndterer han igjen tangentene til deilig mageknip mens han synger desperat. Åpningssporet "The Storm Is Coming" er i utgangspunktet flott, men blir overkjørt av overdreven instrumentbruk og unødvendig bråk. Slik har han i disse ører gått i den overvige fellen hvor han har glemt kraften i luft mellom slagene, og hvordan mye av styrken hans blant annet har ligget i skjorheten som har dominert hans smått dramatiske gitarpop.

Heldigvis forekommer slikt fortsatt. Han synger suverent, og brorparten av låtene hensetter lytteren til brune restauranter hvor det ikke finnes røykelover.
Ruben Gran

THE NATIONAL BANK
The National Bank
(Press Play/Universal)

3
Problemet med supergrupper er at de så godt som aldri er supre. Dette gjelder i høyeste grad også vår nasjonale bankvariant av fenomenet, samme hvor mye tabloidjournalistene maser om "nyskapning!" og "spennende elektroniske lydlandskaper!". Dette er musikk for folk med altfor dyrt stereoanlegg og storhetstiden bak seg.

Ikke at det mangler talent i disse rekker, langt derfra. Hornvtveth-brødrene har for eksempel mye fint å vise til, og det kunne også Thomas Dybdahl hatt. Men han sliter her med det samme problemet han har på egenhånd: Han har en fantastisk stemme, men virker så overveldet av sitt talent at han rett og slett ikke klarer å kontrollere bruken av det. Knallharde fallettoverdosener og regelrett vokalrunk ødelegger flere ellers potensielt fine øyeblikk på "The National Bank", og jeg vil sterkt oppfordre mannen til å roe seg litt ned. Og barbere seg.

Proppop à la a-ha på sitt mest pompøse er vel ikke det verste man kan utsettes for. Men det er ikke det beste heller. Og på ingen måte supert.
Thomas Talseth
THE LIBERTINES

THE PRODIGY
Always Outnumbered,
Never Outgunned
(XL/Playground)

Er dette beretningen om en varslet fiasko? Vi må kunne tillgis for å tro noe sånt, ja.

Hele syv år siden "The Fat Of The Land" moret massene (endog de seigt bevegelige amerikanske massene), og tiden har som godt er ikke stått stille. The Prodigys comebackforsøk i 2002, den idiotiske Rohypnol-reklamejengelen «Baby's Got A Temper», døde en fortjent død, og er ikke med på dette, deres fjerde album. Liam Howlett, mannen som "er" The Prodigy (villøyde Keith Flint og Maxim er ikke med i det hele tatt her), tar endog avstand fra den, og lovet et «nytt» og «mer sexy» Prodigy denne gang.

Vel, "Always Outnumbered, Never Outgunned" er «ny» i den forstand at den tar endel velmenende skritt bort fra nittitallsformelen hans – kun innledende «Spitfire» og en liten håndfull andre minner om Howletts patenterte «electropunk» fra hine hårde dager. Problemet er at det han erstatter den med, ikke er så mye å skryte av: «Old school»-hip hop-beatsene han alltid har elsket, samt spredte forsøk på Chic-aktig disco (mislykket) og arabiske klanger (interessante, men utviklede). Bidragsytere er alle fra Princess Superstar til skuespillerinnen Juliette Lewis, sistnevnte også hun noe av et nittitallsoffer. Det er ikke det at det er så dårlig. Men hvem skal elske dette i 2004?
Morten Ståle Nilsen

SAVOY
Savoy
(Savoy/Sonet)

3
Hadde hvem som helst andre levert en så elendig konsert som Savoy gjorde på Øya, ville det vært kroken på karriéredøren for godt. Men Paul Waaktaar Savoy har jo litt goodwill å gå på, selv om han tøyer den litt lengre for hver gang han kommer trekkende med konebandet sitt. Som her leverer nok et album det kun er mulig å forholde seg revnende likegyldig til.

Det er noe fryktelig halvveis over Savoys musikk. Det skal liksom være søt pop og blodseriøs rock på én og samme tid, og det går jo ikke. Verken Paul eller livsledsager Lauren kan sies å være spesielt karismatiske vokalist, og når låtmaterialet bare nekter å hjelpe dem på veien sier det seg selv at det ikke blir spesielt erigerte greier ut av det. Kun den forfyllede, sørstatsstenkede "Bovine" er en reminder om at mannen tross alt er en låtsnekker av kaliber. Jeg skulle ønske det var han som satt i kulisser og styrte kommerspop-Norge i stedet for Espen Lind. Savoys viktighet kan måles i hvor mange av låtene deres som også er spilt inn av a-ha. Det er så langt én – "Velvet", debutsingelen deres fra snart ti år tilbake. Dette traurige sideprosjektet er ikke Paul verdig, og bør legges på hylla.
Thomas Talseth

The Libertines
(Rough Trade/Tuba)

5
Jeg var ikke udelt begeistret over disse britiske bråkmakernes debut, "Up The Bracket" fra to år tilbake. Men her er det bare å rive av seg sixpence'n.

Det ironiske er at dette låter mye tightere, mer tent og sobert, tatt i betraktning de tilsynelatende endeløse problemene bandet sliter med, og da spesielt vokalist Pete Doherty vedvarende heroinavhengighet. Vel, det har kommet stor musikk ut av trøblete forhold tidligere, og mye av styrken til The Libertines ligger i den uvørne går-det-så-går-det-holdningen sangene deres oser av. De er erkebritiske tradisjonister, og hviler seg tungt og ydmykt mot skarpe popformler vi kjenner fra The Kinks, The Jam og The Clash med flere. Men låtene er gjennomgående nydelige, og såpass løse i strukturen at det kan ta litt tid før de fester seg. Rennesteinspoesien og den utemmede energien er imidlertid umulig å motstå, og det går en stund mellom hver gang man hører så tøft og skranglete gitarspill som her. I skrivende stund er det usikkert om bandet i det hele tatt vil fortsette å eksistere. I så fall er dette albumet like mye hallo som farvel – et kreativt gjennombrudd idet alt går på snørra. Det er noe romantisk og vakker over dét også.
Thomas Talseth

HANAH
Monkey Forest
(Unicorn)

3
Hun hadde en hit med «Hollywood Lie» i 2001. Siden da har unge Hanah stått frem som lesbisk. Ikke at det har noe som helst med denne platens eventuelle kvaliteter å gjøre, selvsagt – jeg bare sjekker om dere følger med, ikke sant.

Dette andrealbumet er grei, gitarrik poprock, og sjansene for at Hanah blir en slags norsk, musikalsk mer monogam Pink – subsidiært en mindre påtatt sint Avril Lavigne – er sikkert omtrent like store som at hun, eh, ikke blir det. Låtmaterialet er uspektakulært solid, Hanah synger med fin autoritet og virker ellers å være en jente med ting på hjertet. Alt her er bedre enn Maria Arredondos «Mad Summer», for å si det slik.

Men den ensformige produksjonen og de ditto arrangementene er et problem, synes jeg – dynamikken er liksom prikk lik i alle låtene ("og så pøser vi på i refrenget, ja!"), med unntak av den helt siste, «My Love». Mulig det er sånn «folk» vil ha det, for alt jeg vet. Er det?
Morten Ståle Nilsen

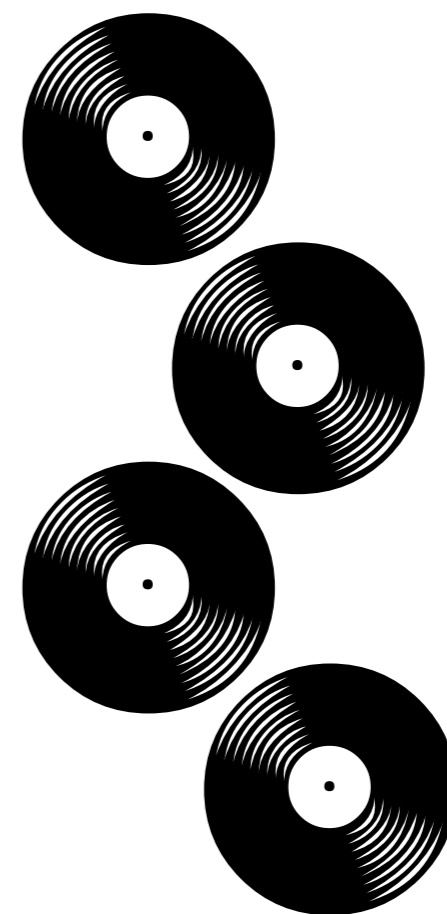
UGRESS
Cinematronics
(Port Azur/Tuba)

2
Poff! Der sprakk den boblen også, gitt. Selv om det bare var en luftboble i utgangspunktet. Gjennombruddsingelen "Loungemeister" var en passe morsom sak – helt til Gisle Martens "Ugress" Meyer møtte den juridiske virkeligheten og måtte ta bort den fete Eagles-samplingen som var selve morsomt med låten. Albumet "Resound" var ikke gøy i det hele tatt, og denne oppfølgeren er om mulig enda mindre festlig.

Der debuten i hvert fall hadde en slags rød tråd i form av en nfernalsk provoserende bruk av tverrfloyte, har ikke denne platen noe spesielt ved seg i det hele tatt. Det er bortimot ubegripelig at noen fortsatt gidder å sitte på promperommet og lage "imaginære soundtracks" som dette, med en raserifremkallende kjedelig rekke big beat- og trip hop-effekter som ville fått tyn selv i 1997. Tittelen sier egentlig mer enn nok – dette er alt Ugress gidder å by deg, så hvorfor ta seg bryet med å kalle det noe kult?

Mest irriterende er det likevel at albumet inneholder én liten perle, electropopsnutten "Makina Fifth", som viser at Ugress kan hvis de vil. Last ned den, og luk bort resten.
Thomas Talseth

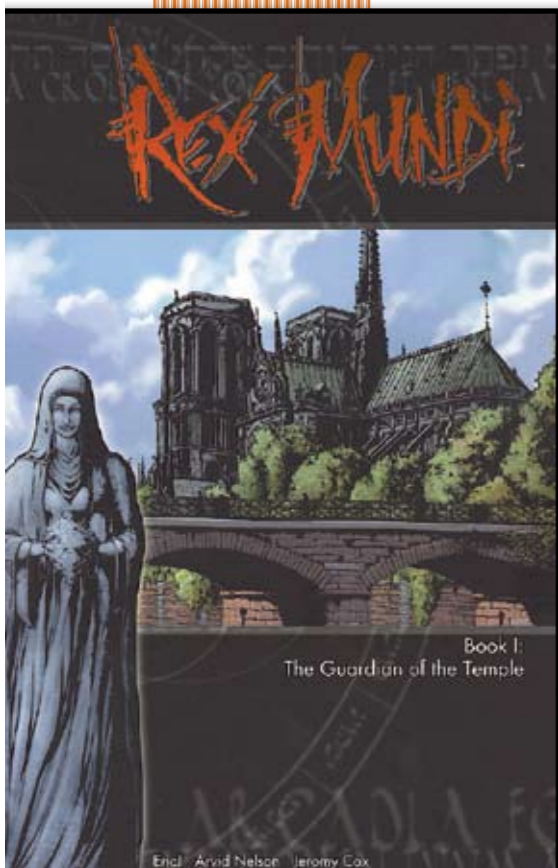

- The Spectacular Show

20. 22. og 28.-30. november 2008

Oslo Spektrum med tuppétt hår, 50-talls skjørt og Grease Lightnin' - feber. Ingen annen moderne musikal vekker følelser på samme måte som Grease. Gjør deg klar for tidenes show med rock and roll og romantikk. Varighet ca. 2,5 time inkl. pause. Forestillingen er på norsk.

ERIC J OG ARVID NELSON

Rex Mundi – Book 1: The guardian of the temple

(Image Comics)
5

Mega lesning for alle rollespillentusiaster, religioninteresserte, myteorienterte og historiestuderte.

Dette er en ny versjon av vår verden der katolisismen aldri tapte terrenget i vesten. Det finnes bare én kirke, én inkvisisjon og én pave. Kirken godtar trolldomslaug, men kun under streng kontroll. Paven slår ned på alle kirkekritiske. Blant annet ble Martin Luther drept før han fikk skrevet en eneste tese. Velkommen til Paris, året er 1933.

Doktor Saunières gode venn, munken Marvin, blir drept i sitt hjem, og doktoren bestemmer seg for å undersøke saken. Det tar ikke lang tid før erkebiskopen, ekskjæresten og politikere er etter ham, for ikke å snakke om inkvisisjonen. Også noen hvitkledde trollmenn vil ha kloa i den

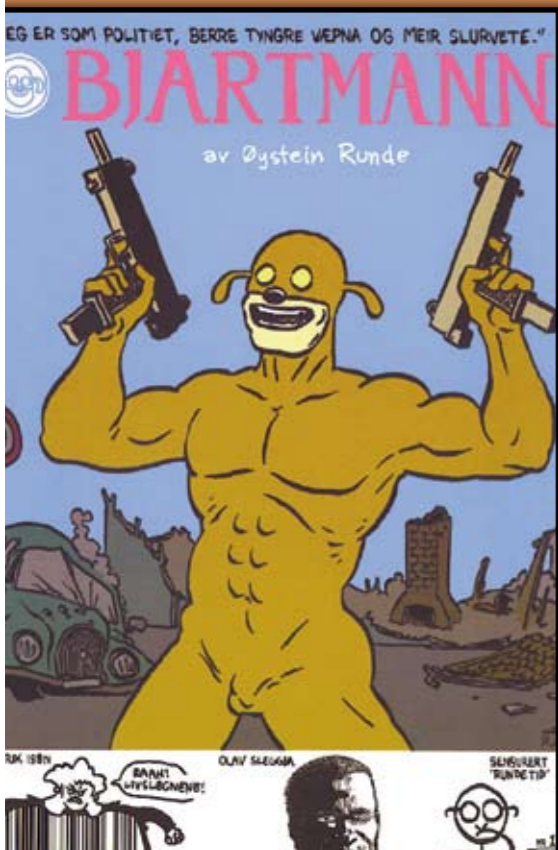

gode doktoren, og de opererer med svært effektive og bestialske metoder.

Skaperne Eric J og Arvid Nelson er i begynnelsen av tjuårene, og likevel virker serien som den mest gjennomtenkte siden "Watchmen". Hvert kapittel følges opp med avisartikler om hva som skjer i resten av verden, det er et detaljert verdenskart med boka, og det er tydelig at Nelson jobber intenst med layouten på hver side. På denne måten har de klart å skape en verden så virkelig at jeg får gåsehud.

Eksempel på bra promotering: De har lagt ut hele det første nummeret til lesning på nettet, samt en annen bihistorie som kun er nettpublisert. Du finner disse på hjemmesiden www.shrunkenheadstudios.com/rexmundi. Jeg lover, det er verdt besøket.
Tonje Tornes

TEGNE SERIER

MIKE PETERS

Grimmy. Når enden er god

(Egmont Serieforlag)
1

Usj og isj. Egentlig burde denne utgivelsen forbigås i stillhet, men siden enda et norsk forlag prøver seg med et blad om den stakk dumme bikkja, må noen gi beskjed. Grimmy har vært biserie i "Tommy og Tigern" og i "Ernie". For et par år siden ble serien lansert som eget blad, men solgte så dårlig at den knapt overlevde fem numre. Dette i seg selv skulle vel være et hint til utgiveren, men likevel havner den siklende bikkja i bladhyllene gang på gang. Den eneste grunnen jeg kan se er at serien må være på billigsalg fra USA.

Dette er så plump humor at det er pinlig. Grimmy er latterlig forutsigbar, og det er svært begrenset hvor mange ganger en kan le av at en hund digger å drikke vann fra do. I "Knøttene, Pels og Pater, Pondus" – ja til og med i "Mikke Mus & P" – finnes det både morsommere og mer varierte hundepersonligheter.

Så please, ta til fornuften og la "Grimmy" gå samme vei som "Pusur" gjorde: Rett i dass.
Tonje Tornes

KARINE HAALAND

Superalbum

(Schibstedt Forlagene)
5

Karine Haaland fremkaller humrende lesning. Harselasen over homser, sadomasochister og muslimer gir fremdeles bakoversveis. Samtidig som hun gir oss "vanlige" folk et ettertenksomt møte med egne fordommer. Med andre ord: Satire på sitt beste.

Haaland lager striper uten en fast hovedperson, derfor blir hun sjelden forutsigbar. Minuset er at man heller ikke blir knyttet til figurene hennes. Både Pondus og Nemi har fans som identifiserer seg med dem, som ikke alltid leser seriene for å le,

men for å se hvordan karakterene har det i dag. En slik fanskare trakter tydeligvis ikke Haaland etter. Hun lokker heller til seg de mer kresne stripediggerne. Hos henne må man nemlig jobbe med sine små grå for å ta alle poengene.

I albumet er det også lagt inn pauser. To vakre stumme historier som må være det nærmeste en kommer begrepet tegneseriedans. Så hvis din intellektuelle kapasitet kun er middels, vil dette albumet usett være en nytelse for øyet.
Tonje Tornes

HIROAKI SAMURA

Blade – den udødelige: Blod av tusen

(Schibstedt Forlagene)
4

Samuraiserier er like vanlig i Japan som "Mot i brystet" er her hjemme, og vekker de samme elsk/hat-følelsene. For i disse seriene legger man ikke fingrene imellom: Innvoller skal ut og blodet skal renne, igjen og igjen.

Blade kan ikke dø: Hver gang han får et sår, kommer små gyldne meitemarker og syr ham sammen igjen. Men Blade vil dø. Han ordner en deal med en gammel kvinne: Han skal få dø etter å ha drept tusen personer. Derfor allierer han seg med en

hevnsyk ung jente som har satt seg fore å drepe den største røverbanden i landet. Dette er en av de mest voldsorienterte samuraiseriene, og en må ha sansen for det pompøse for å leve seg inn i dramaet. Men det hjelper at skaperen Samura er blant de dyktigste nålevende tegnere i Japan, og hans groteske påfunn overrasker stadig leseren. Så får en heller bære over med de evinnelige bla-bla-ære-ordene før enhver slåsskamp.
Tonje Tornes

ØYSTEIN RUNDE

Bjartmann

(Jippi)
4

Bjartmann er "helt" i tettstedet Ulsteinsvik, men det er få i bygda som lar seg imponere. Kidsa synes Bjartmann er en skummel egobølle, og han lykkes ikke i å sjarmere Lena, hans hjertesmerter. For helten klarer faktisk ufrivillig å stille opp for det lokale pornobladet, som kledelig nok har skiftet navnet til Bjartbang.

Øystein Runde, blant annet kjent fra bladet du leser nå, er flaska opp på superhelter og bygdehumor. Dermed serverer han en herlig skurrende miks av jantelov og superego. Runde beklager i pressemeldingen at noe av stoffet ikke er like godt gjennomarbeidet, og når det kommer slike selvransakende innrømmelser må en bare tilgi det noe halvhjertede håndverket på enkelte sider.

Men det som ikke gir full uttelling er sjangerblandingen i bladet. Både "Olav Sleggja" og "Piåkno" er interessante biserier, men her får de kun rollen som irriterende fyllstoff. Noe som er helt unødvendig, for Bjartmann kan fint fylle et helt blad alene.
Tonje Tornes

WHIMSICAL

SYNES HAN LAGER DE FRESHESTE LÅTENE I NORGE.
MEN DET SKADER JO IKKE MED LITT BAR HUD I VIDEOEN HELLER.

Tekst: Ruben Gran
Foto: Lars M. Kræmer

Norsk rap går en aktiv høst i møte. Det kommer singel- og albumutgivelser i hytt og pine, og ikke minst EP'en "Coming Home", signert Jo Morten "Whimsical" Weider.

– Det er den feteste EP'en som er kommet i Norge noen gang. Og det er objektivt, hevder Whimsical. Tjuefireåringen fra Tønsberg er ikke i tvil om EP'en og singelens kvaliteter. Album kommer omkring nyttår.

Det har vært stille fra Whimsical siden singelen "My Rhymes" for to år siden. Inntil nå. Tittelsporet fra EP'en roterer sannsynligvis på en av radioene dine, og videoen flasher på skjermen. Fotograf Bjørn Opsahl musikkvideodebuterer med "Coming Home". De som måtte ha litt kjennskap til mannen vet at han har øye for eyecandy.

Noe slikt møter oss idet vi ankommer location for den ene innspillingdagen. Whimsical sitter tilbaketil, litt på skrå i en burgunder barokksofa. Men vi ser ham bare så vidt mellom skjønnhetene i lårkort og utringninger. Han har allerede hevdet at videoen skal bli sensuell og smakfull. Dette er sannsynligvis krydderet. Damer "lgjen".

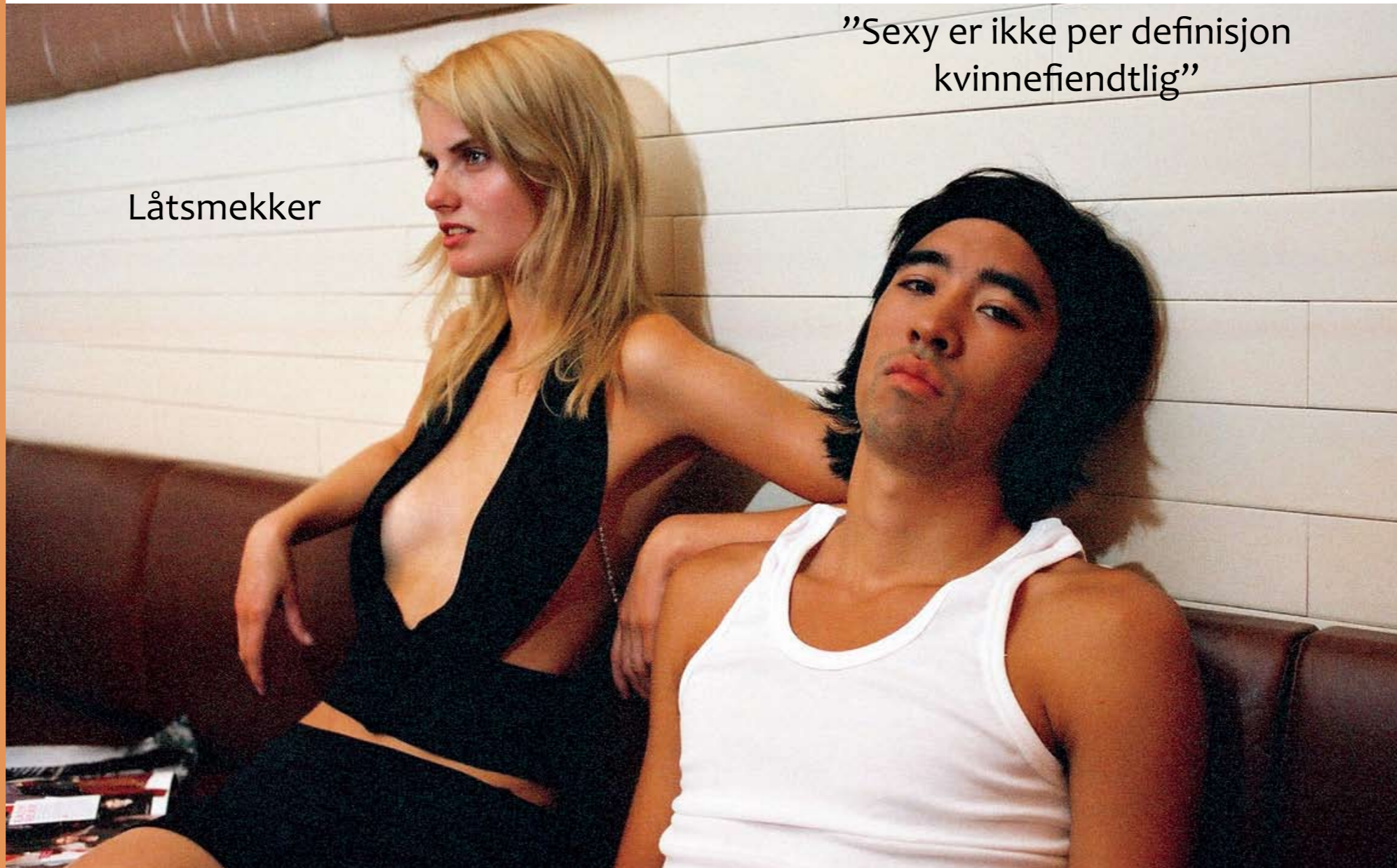
– Jeg synes kvinnesyndiskusjonen er litt uinteressant. Jeg kan på en måte skjønnere at Don Martin arresterer for eksempel Kleen Cut på en del ting, men det er musikken som til syvende og sist er viktig for meg.

Videoen er nok også viktig. Det viser seg for eksempel at damen som forteller om sine erfaringer med militante kvinnegrupper er stripperen som skal stå for X-rated-elementet i den såkalt usensurerte versjonen. En flaske babyolje står ved siden av henne.

Whimsical har minimal frykt

Låtsmekker

"Sexy er ikke per definisjon kvinnefiendtlig"

for feil kvinnefremstilling:

– Det er ikke noe i veien med kvinnelig hud og pene damer. Å fremstille pene damer er ikke feil, det er måten det gjøres på. Hvis damene bare fremstilles som nikkedukker, så er det noe annet, synes han.

Sexy skal det uansett værre: – Sexy er ikke per definisjon kvinnefiendtlig. Men det er selvsagt lett å bikke over i den tacky kategorien hvor damer bare skal disse på rumpa og smile.

Det er viktig å unngå, mener han.

– Det er selvsagt viktig at rappen ikke skal være med på å sette kvinner tilbake til steinalderen.

Han er ikke så redd for reaksjoner:

– Hvis det blir debatt, så ja. La dem prate liksom.

Så var det musikken. Singelen er ganske mjuk, synes Whims:

– Ellers er ikke EP'en så veldig snill, og du har ikke hørt noe som dette i Norge før.

Er Whimsical et unikum i norsk gutterap?

– For meg er det egentlig litt uinteressant å bare snakke om rappere. Til syvende og sist faller det på hva slags låter du lager og hvilket sound du har. Jeg synes at jeg har det feteste soundet i Norge, lager de fresheste låtene.

Han mener det er mange bra <I>rappere<P>, men det må mer til.

– Det er ikke mange i Norge som lager bedre låter enn meg. Hvis det er noen.

Det har han tenkt å fortsette med. I hvert fall en stund til.

– Hvis albumet mot all formodning skulle gå til helvete, så vet jeg liksom ikke om jeg gjidder å lage et til. Det er ikke vits i å fortsette å lage musikk for folket hvis folket ikke digger det.

DOOM III

Førstepersonsskyter (PC-testet, Xbox)
(id Software/Activision)
5

Nå kan alle fans gni seg i hendene. For de som ikke har spilt <I>Doom<P>, kan vi si at det er et av de skumleste og kuleste science fiction-spillene som er laget. Det er dystert, klaustrofobisk og ulidelig spennende.

Her spiller du en uskyldig romsoldat på rutineoppdrag på Mars, som brått åpner en port rett inn til helvete. Dermed må du i gang med å redde verden fra noen, bokstavelig talt, helvetes monstre. For deg som digger science fiction er dette en ekstra godbit. Det å spille er nemlig nøyaktig som å være med i en <I>Alien<P>-film. Du lister deg rundt i mørket i endeløse ganger, det flyter blod på gulvet, drypper fra taket, tunge maskiner gir ekko i korridorene, av og til svikter det elektriske anlegget slik at den dunkle belysningen forsvinner. Og hele tiden hører du pesingen og skrapingen fra de mørke krokene – er det et monster eller bare innbilning?

Det at spillet er så mørkt gir samme effekt som for eksempel i <I>Unreal<P> – i tillegg til at det er skumlere, klarer du ikke å se alt rundt deg, og det gjør det mer utfordrende å spille. Monstrene er utrolig kreative, de gjør alt for å få fatt i deg, knuser seg gjennom vinduer, sprenger seg ut av veggen, lurer i heissjakter og kryper opp gjennom gulvrister.

Innvendinger? Spesielt utfordrende for hjernebarken er det ikke. Din jobb er stort sett å bekjempe monstre og å komme deg gjennom ulike dører slik at du når neste korridor. Men; det finnes bonusgjenstander og overraskelser for dem som er flinke til å se. I tillegg må du leke litt detektiv innimellom, og for eksempel finne dørkombinasjoner i e-poster til døde soldater.

Digger du science fiction, er glad i å skyte og har gode nerver, er spillet perfekt. Da er det bare å trekke pusten dypt og gjøre seg klar for en skummel høst. Og er du ikke lei av monstre når du har rundet spillet, er det bare å gå multiplayer.
Kristine Storli Henningsen

SPILL

CATWOMAN

Action (alle formater, PS2-testet)
(EA Games/Electronic Arts)
2

<I>Catwoman<P> føyer seg pent inn i rekken av sko-seg-i-kjølvannet-av-en-film-spill.

Du spiller Patience Phillips, som etter et uheldig fabrikkbesøk blir vekket til live igjen av en katt og dermed får katteegenskaper. Disse skal du bruke for å eliminere alle slemme menn i spillet. Men dette føles ikke som å være en katt i det hele tatt. Det sørger blant annet klønete kameravinkling og lite kreativitet fra spillutviklernes side for. Det er ekstremt ensidig å bare slåss på samme måte i lengden.

Spillet skal ha pluss for bra grafikk og for enkelte morsomme gags, som det at man kan flørte seg til bonuspoeng. Dette, sammen med bonus for god slåssing, gjør at man kan få låst opp nye egenskaper og kjøpe triks i "butikken" som dukker opp mellom brettene. Men ellers: Kun interessant for menn som aldri blir lei av å se Halle Berry i kattedekostyme. For oss andre: Purr purr. Gjesp.

Kristine Storli Henningsen

BURNOUT 3: TAKEDOWN

Racing (PS2-testet, Xbox)
(Criterion Studios/Electronic Arts)
5

Dette spillet er som skapt for oss som synes det er kjedelig med seriøse, kompliserte bilspill. Her skal du bare gi bønn gass og gjøre mest mulig faenskap, bryte så mange regler og ta så mange risiker du klarer. Dette gir deg belønning i form av boost som du kan bruke for å få ekstra fart, slik at vinnerjansene dine lykkes. Høres kult ut? Det er det.

Her er det bare å fokusere på å skvise biler av veien, psyke dem ut ved å ligge kloss i dem, kjøre i motsatt fil så lenge at du <I>nesten<P> kræsjer, og, når du kræsjer, styre vraket ditt så du treffer motstanderen i samme slengen. Alt dette gir deg, sykt nok, masse poeng. Etter hvert som du gjør det bra kan du låse opp nye baner og få nye, fete kjøretøy. Når rockeband som Sahara Hotnights og The Ramones i tillegg underholder i bakgrunnen, ja, da kan vi ikke si annet enn at dette er perfekt til høstens vorspiel.
Kristine Storli Henningsen

RAINBOW SIX 3: BLACK ARROW

Taktikk (Xbox)
(Red Storm/Ubisoft)
5

Liker du å tyne de små grå på realistisk og taktisk action? Nøl så ikke med å skaffe deg dette. Spillkonseptet er det samme som hos forgjengerne, og denne gangen forsøker en gruppe militære ledere fra det tidligere Sovjetunionen å ta kontroll over oljerike områder, noe du, Ding Chavez, og resten av teamet ditt skal forsøke å forhindre.

Som vanlig må du ta i bruk alle dine taktiske evner. Her nytter det ikke å plaffe vilt rundt seg eller stole på helsepakker. Du må planlegge og sørge for å få det beste ut av medsoldatene dine for å fikse oppdragene. Nå kan du også samarbeide med en kompis, ettersom du kan spille med splittet skjerm. I tillegg er oppførselen til fiendene mer realistisk (terroristene kaller for eksempel inn forsterkninger når de er i mindretall), og multiplayerfunksjonen godt oppgradert, med blant annet nye måter å spille på. En fullverdig oppfølger, med andre ord.
Kristine Storli Henningsen

THE CHRONICLES OF RIDDICK: ESCAPE

FROM BUTCHER BAY
Action (Xbox)
(Vivendi Universal)
5

Filmspill har en tendens til å suge kraftigere enn både Always og Pampers. <I>The Chronicles of Riddick<P> er derfor en uvanlig utgivelse, for dette er jo bra! Historien holder, dialogen duger og grafikken er rett og slett glimrende. Selv ble jeg stående og se på veggene(!) og lure på hvordan de kan ha fått noe så kjedelig til å bli så sexy.

Du skal ut av fengselet, og handlingen består av skyting, slåssing og gamle actionspillklisjeer som kryping i ventilasjonsrør og flipping av brytere. Likevel føles spillet originalt. Vin Diesels stemme, nattsynet bak svømmebrillene, snikeelementene og den actionoverfylte avslutningen sørger for det. Bare én ting mangler, og det er muligheten til å spille mot eller med andre. Men trives du alene, er Riddick et av høstens beste kjøp.
Halvard Jakobsen

SONIC YOUTH
Corporate Ghost – The Videos: 1990-2002 (Geffen/Universal)
5

Sonic Youth er ikke en gjeng man umiddelbart tenker på som en fryd for øyet. De har uansett betydelig cool, og har alltid hatt visuell styrke. Bare det å se hvordan Thurston Moore pensler ut magisk gitarkunst er nok til at indierockmagen snubler i begeistring. Den skjønneturnéfilmen deres 1991: *The Year Punk Broke anbefales i så måte enhver med øre og øye for bandet.*

Samme med *Corporate Ghost*. Riktignok er det mest videoer (23!), og mange av dem utgitt som komplett videosamling til *Goo*-albumet tidligere. Samma det. Her er fin lyd, fint bilde, og dessuten videoer av både suveren og kurios karakter.

Du kommer selvsagt lengst med hjerte for flanelleskjorter og det beste av nittitallsestetikk. Uavhengig av det kan man likevel ikke overse at videoene står utmerket til låtene, om de så er billige animasjoner eller – i senere tid – forseggjorte kremvideoer. Samtidig fanger en god andel av dem tidsånd i retrospekt som lite annet. Feedback og fett hår er sjelden like elskverdige som dette.

Ruben Gran

JIMI HENDRIX
The Last 24 Hours (Direct Video/BMG)
2

I likhet med alle andre tidlig avdøde, høyt elskede underholdere – det være seg i enten film eller musikk – ble selvsagt Jimi Hendrix, død siden 1970, drept, han også. Og i likhet med Marilyn Monroe, Jim Morrison, Kurt Cobain og alle de andre, var han ikke offer for noe så simpelt som et enkelt drap, utført av et enkelt individ, men en omfattende konspirasjon som omfattet både J. Edgar Hoover, mafiaen, Richard Nixon og sikkert noen utenomjordiske vesener også.

Noe overdrevet er det noe slikt denne timelange «dokumentaren» forfekter. Og blandingen av corny rekonstruksjoner, «hemmeligstemplede dokumenter» og synlig forstyrrede vitner og eksperter, bidrar om ikke annet til å reise spørsmålet: Er rock- og filmfans dummere enn andre mennesker? Hvorfor blir vi så forsvinnende sjelden presentert for konspirasjonsteorier om notabiliteter fra andre felt i kultur- og samfunnslivet? Hvorfor ble aldri Albert Einstein bortført av en UFO, hæ?

Hei, jeg er like paranoid som hvemsomhelst, og har ingen problemer med å tro på at folk i så vel politikk som overvåkning kan få seg til å gjøre de nedrigste ting. Men jeg vil gjerne ha mer bevis enn dette, altså, og kunne levd med noen flere skikkelige arkivopptak av hovedpersonen også. Morten Ståle Nilsen

THE STONE ROSES
The DVD (Silvertone/BMG)
4

Om det blir Stone Roses-revival i et land som aldri helt tok dem til seg er vel tvilsomt, men en norsk roman med Manchester-kvartetten som bærebjelke og denne DVD'en vil i hvert fall ikke gjøre saken verre.

For en fan som aldri har bodd i UK er denne utgivelsen svært kjærkommen. Jeg har aldri sett TV-intervjuer med dem før, og kan heller ikke huske å ha sett noe som ligner på den tjueminutters seansen der en stakkars journalist må hale og dra hver eneste lille frase ut av vokalist Ian Brown og gitarist John Squire. Ubetalelig pinlig! Det samme må sies om Browns vokale innsats på liveopptakene her, som for øvrig understreker at dette var et rockband med stjernestøv på vingene.

Videoene er hjelpeløse, TV-opptredene en god del bedre, og fanger utmerket opp den magiske "Manchester"-stemningen som rådet i England da åttitallet ble nittitallet. Dessuten er det imponerende å se hvor kul man automatisk ser ut når man er medlem i verdens beste band. For det var de – debutalbumet deres er blant de tre-fire beste rockplatene noensinne. Jeg skulle dog likt å se en dokumentar som grundig tok for seg deres spektakulære "fall from grace" på midten av nittitallet. Den slags er det altfor lite av på DVD-markedet. Det har muligens noe å gjøre med at det er artister og plateselskaper som bestemmer hva som skal ut. Thomas Talseth

KYLIE MINOGUE
Body Language Live (Parlaphone/EMI)
3

Hvem er egentlig interessert i å se Kylie Minogue? Er ikke hun plateartist, liksom? Kødda.

Som visuell artist har Kylie det meste på sin side. Ikke dermed sagt at det må bli god underholdning av det. Denne konserten fra The London Apollo er riktignok forseggjort, men selv alle flinke dansere, lys- og bildeeffekter og fasjonable kulisser får ikke bukt med en påtrengende kjedsomhet.

Kylie stråler, og synger overraskende habil, men du skal ha et ganske usunt forhold til henne om oppmerksomheten er on point gjennom hele denne konserten. Det er begrenset hvor catchy det er å se henne trave frem og tilbake, selv med et og annet danse- og kravlenummer. Visst er det på et vis trivelig når kameraet kryper laaangsomt oppover beina hennes støtt og stadig, men først og fremst virker det bare platt. Og hvorfor er ikke lyden litt fetere?

Først når jeg kommer til dokumentaren om forberedelsene til showet, våkner oppmerksomheten. Vi får Kylie og crew både med og uten staffasje. Jeg synes hun er flottest som den jålete nabojenten. Ruben Gran

OASIS
Definitely Maybe (Big Brother/Sony)
4

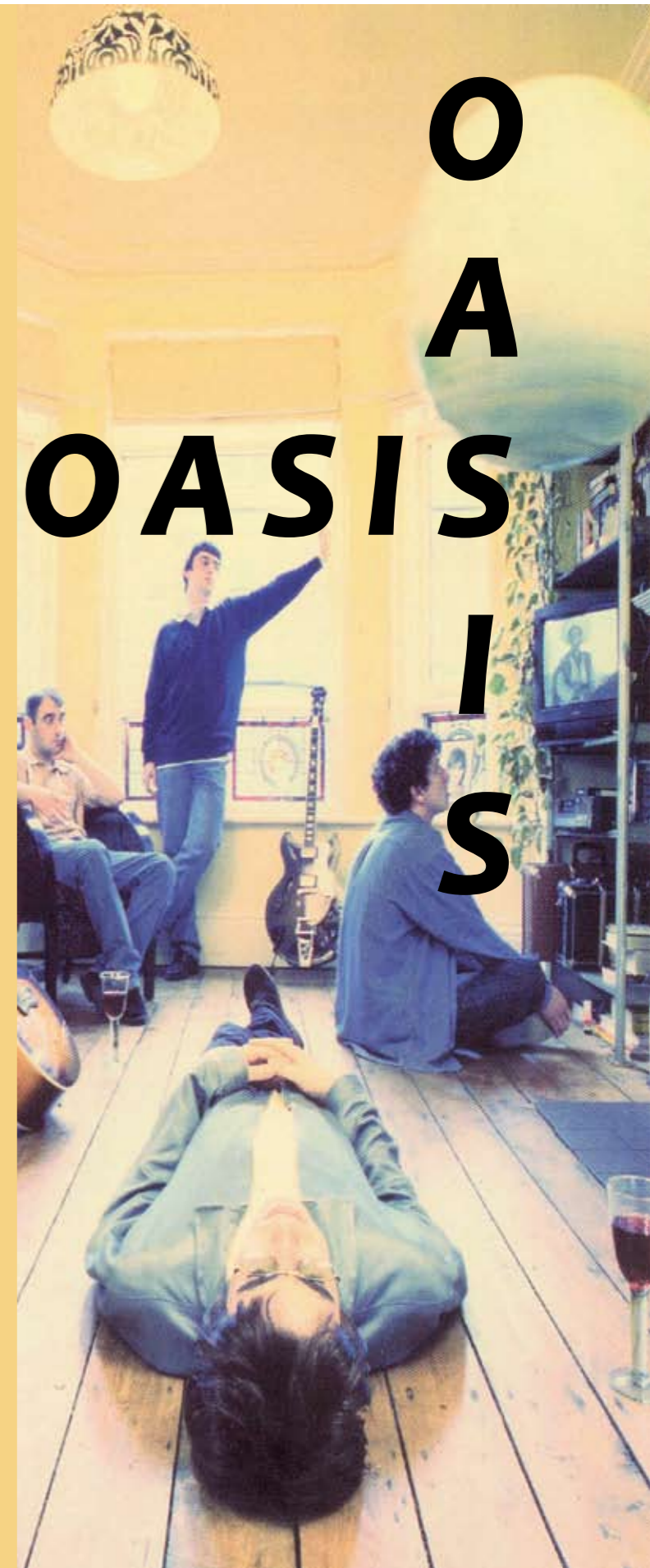
Tidligere i år kåret det britiske musikkmagasinet Q Oasis' debutalbum til intet mindre enn tidenes beste plate. Tidenes! Hallo, liksom. Men på den annen side er det greit å få en reminder om at dette i sin tid var et stort, fett og viktig band, noe som har vært lett å glemme oppi alt drittpratet og de kjipe skivene de har foret verden med siden 1997.

Omtrent på klokkeslaget ti år etter utgivelsen av *Definitely Maybe* kommer altså DVD'en ved samme navn, en ettertrykkelig feiring av et album som er og var både dumt og deilig. En hel times dokumentar tar for seg låtene og innspillingsprosessen, og det har unektelig en helt spesiell underholdningsverdi å sitte og se dustete engelskmenn snakke dusteri om dustete musikk. Med ett viktig unntak: Låtskriver, bandsjef og storebror Noel Gallagher er en utrolig vittig fyr som antagelig er mye smartere enn de fleste tror. Kommentarene hans er sylskarpe, ofte på egen bekostning. Stas.

En rekke liveopptak av varierende – dog jevnt over god – kvalitet er med, men er det konsert-DVD med Oasis du jakter på bør du heller oppsøke den obligatoriske *There & Then* fra 1996. Godbitene på denne DVD'en er derimot de tallrike historiene om tumultene fra da de la Europa for sine føtter og feilet i USA. Si hva du vil, men å følge Oasis på denne tiden var hysterisk festlig – skandalene florerte, intervjuene rant over av verbale lyskespark og den breiale tradrocken deres var et kjærkomment avbrekk fra Pearl Jam og Stone Temple Pilots.

De fem videoene til singlene fra *Definitely Maybe* er også et flott gjensyn, ikke minst ikonfikserte "Live Forever" og den tidsåndfangende "Cigarettes & Alcohol". DVD'en kan dessuten skilte med hele albumet, sånn bare med lyd, inkludert Noels akustiske solonummer "Sad Song", i sin tid bonusspor på vinylutgaven.

Det er strictly for beinharde fans av Manchester-gjengen, som det vel ikke er så mange igjen av nå. Men en god dokumentasjon over en gedigen og berettiget hype er det utvilsomt. Thomas Talseth

UNO

Regi: Aksel Hennie
Med: Aksel Hennie, Nicolai Cleve Broch,
Bjørn Floberg
5

Aksel Hennie har åpenbart mange kort på hånden og debuterer som manusforfatter og regissør med denne springskallen av en film. Hans eminente skuespillertalent kjenner vi allerede ("Jonny Vang, Buddy"), men "Uno" er, til regidebut å være, sensasjonelt bra og uanstrengt kul.

Den tjudefem år gamle kroppsbyggeren David, som jobber på Jarles Gym, vikler seg inn i problemer når han må velge mellom sin syke far og lojalitet til kameratene. David finner ikke sin plass i verden, verken hos moren og lillebroren Kjetil med Downs syndrom, eller hos sin trehodete Goliat: sjefen Jarle, hans sønn Lars og gjenglederen Khuram. Og når barndomsvennen Morten svikter, står David helt alene.

Filmen veksler fra det sobre og dvelende til voldsomme slagsmål, der Hennies og andres porer virkelig får gjennomgå, og floskelen "blod, svette og tårer" best beskriver skuespillernes innsats. Actionsekvensene er virkelighetsnære, og referanser til filmer som "Goodfellas, Pusher" og kampsportlegenden Bruce Lee sier noe om ønsket om å vise realistisk, men like fullt estetisk vold på lerretet.

Men filmen er mye mer enn slåsskamper. "Uno" tar seg tid til scener der det ytre sett ikke skjer mye, men der karakterenes indre følelsesliv skildres. Musikken, som melankolske Tom McRae står bak, akkompagnerer vakkert tonen i filmen.

Alle skuespillerne leverer, men Hennie og Floberg briljerer. Gratulerer!
Jon Inge Faldalen
"Premiere: 10. september"

HAWAII, OSLO

Regi: Erik Poppe
Med: Trond Espen Seim, Jan Gunnar Røise,
Aksel Hennie, Evy Kasseth Røsten
5

Har du noen gang hørt replikken "Jeg elsker deg" i en norsk film og kjent den klamme, påtatte følelsen? "Hawaii, Oslo" tar endelig ordene tilbake, og gir dem substans.

Regissør Erik Poppe er tilbake med sin andre langfilm, seks år etter debuten "Schpaaa". Denne gang tar han altså for seg temaet med stor K. Menneskene i filmen, og dem er det mange av, strever med å uttrykke de tre ordene alle lengter etter. I løpet av sommerens varmeste dag vil deres liv, ønsket og tilfeldig, krysse hverandre, med store og uante konsekvenser.

Fem forskjellige historier, med sentrum i en ulykke, tvinner i hverandre på snedig vis, en teknikk tidligere brukt med hell i for eksempel "Short Cuts, Pulp Fiction" og "Love Actually". Og Poppe lykkes. Historien om brødrene Magne og Mikkel kjærlighetslengsel gir gåsehud, og fortellingen om familien med sitt døende, nyfødte barn skildrer avmakt blandet med håp. For mørket er ikke altoppklukende i "Hawaii, Oslo". Et bilde av et kaleidoskop brukes til å dele scenene og viser livets stramme, men samtidig flyktige struktur.

Skuespillet er strålende fra hele stjernelaget, men debutanten Evy Kasseth Røsten, med sjelden naturlig tilstedeværelse på lerretet, er filmens funn. Hun spiller Åsa, som er i byen for å treffe Leon. De lovet hverandre som barn, hvis fortsatt alene som tjudefemåringer, å gifte seg på Leons bursdag.

Poppe skildrer alle i filmen respektfullt men ærlig, for uten "ærlighet" blir kjærlighet bare "kj".
Jon Inge Faldalen

Uno

Kanskje var det ikke så stas å flytte inn på egen hybel likevel.

Hawaii, Oslo

"Jeg ba om en crosser!
Ikke en jævla scooter!"

Mean Girls

"Så du går altså alltid med pennalet i buksa?"

spirit

FILM

BAKERSTE RAD

SIDE 50-55

MEAN GIRLS

Regi: Mark S. Waters
Med: Lindsay Lohan, Lacey Chabert
4

Verdens ondeste menneske er en jente mellom elleve og atten år, uten skrupler men med en sosial agenda. Alle som har vært tenåringsjenter vet at en snøball fra klassens bolle er peanøtter mot det maskinerende manipulerende medsøster kan sette i sving – hele tiden maskert med et kjærlig smil.

"Mean Girls" handler nettopp om jenter som er jenter verst – men denne gangen får de igjen med samme mynt, i en kvikk, lettbeint high school-komedie i ulike sjatteringer av rosa.

Cady begynner på high school i USA etter å ha bodd femten år i Afrika med noen speisa antropologforeldre. Det intrikate sosiale spillet er nytt og ukjent – det er også hierarkiet mellom de mange klikkene, der "The Plastics", tre barbie dukker i rosa singlets, troner på toppen. Overraskende nok inviteres Cady inn i denne lukkede kretsen av "teen royalty", men det skjærer seg når hun forelsker seg i eksen til dronningbien Regina. En kamp på liv og død er i gang, som bare kan vinnes med Reginas egne våpen – baksnakking, intrigering, skjulte hensikter og påtatt vennlighet.

Lindsay Lohan klarer utrolig nok å være likandes som frøken kjekk-og-grei, og Lacey Chabert er uendelig mye morsommere her enn i det seksårige snufset "Party of Five". Bak den enkle, men frydefullt onde humoren står kjente ansikter fra "Saturday Night Live", som finnes både foran og bak kamera. De burde holdt seg litt for gode til å komme med den moralske pekefingeren i sluttspillet. Det kommer ikke til å hjelpe. Tenåra blir ikke noe mer humane uansett.

Inger Merete Hobbestad

"Premiere: 24. septembeber"

ALT FOR EGIL

Regi: Tore Rygh
Med: Kristoffer Joner,
Trond Høvik, Nina Ellen
Ødegård, Morten Abel

3

Mange, ofte tøffe rockere med "Sound of Music" som kjedsommelig skrekkeksempel, har fordømmer mot musikaler. Jeg er ikke en av dem. Både "Paraplyene i Cherbourg, Dancer in the Dark" og "Hedwig and the Angry Inch" har jeg hatt stor glede av. "Alt for Egil" er Norges første forsøk i genren siden

"Bør Børson 2", med Morten Abel som musikk guru.

Pizzabudet Egil og hans psykisk utviklingshemmede venn Jan-Oves første møte med pianostemmeren Anette i slalåmbakken ender på sykehus. Egil forelsker seg i henne, men hun vet ikke at det var han som krasjet henne i koma. Hvordan skal han fortelle det?

Ambisjonene er store, men på samme måte som "Svidd neger" i fjor ble for revy-aktig, sliter "Alt for Egil" med troverdigheten. De musikalske elementene virker ofte umotiverte, og filmen faller mellom to stoler. Jeg sitter igjen med en følelse av at Egils Abel-fetisj er utenpåklissetret, og den bidrar dessverre ikke til å gjøre Egil-karakteren mer interessant. Kristoffer Joner er den eneste av skuespillerne som får godkjent, men han overbeviser ikke like mye som tidligere. Regissør Rygh skal ha for forsøket, men resultatet er alt for enkelt.

Jon Inge Faldalen

DRØMMELANDET – REISER PÅ VERDENS TAK

Regi: Khyentse Norbu
Med: Tshewang Dendup,
Lhakpa Dorji, Sonam Kinga,
Sonam Lhamo

3

Regissør Khyentse Norbus "Drømmelandet" er den første spillefilmen laget i Bhutan. Dondup drømmer, til tross for en god stilling i landsbyen, om Amerika, og han legger ut på en reise for å komme seg dit. På veien møter han en munk som forteller den tragiske historien om Tashi, en annen drømmer. Og møtet med forskjellige landsmenn på veien, virkelige og fiktive, får Dondup til å revurdere sitt prosjekt.

Filmene veksler mellom de to historiene, som begge har myteaktige eventyrtrekk ispedd buddhistisk livsvisdom. Ordtakene "Gresset er grønnere på andre siden" og "Borte bra, men hjemme best" synes å dekke de moralske ytterpunktene i filmen. Norbu er tydelig inspirert av den japanske mesterregissøren Yasujiro Ozu, men har langt igjen til hans nivå. Filmene svekkes også av alle amatørskuespillerne, som stadig faller igjennom. Regissøren har et åpenbart talent, men bør involvere trente skuespillere. Jeg skulle ønske at "Drømmelandet" var en god film, men det er den ikke.

Jon Inge Faldalen

Alt for Egil

Drømmelandet

"En dag, lille Ming, vil alle disse gresstustene bli dine."

Oppdragelse

"Og så skulle vi gjerne hatt en av Kjell Magne Bondevik."

FILM

BAKERSTE

RAD

DÅRLIG OPPDRAGELSE

Regi: Pedro Almodóvar
Med: Fele Martínez,
Gael García Bernal,
Daniel Giménez Cacho, Lluís Homar

4

Regissøren Enrique blir innhentet av fortiden når Ángel, som sier han er den gamle skolekameraten Ignacio, kommer på besøk. Enrique har ikke sett Ignacio siden kostskoletiden, der lærerne ga opplæring i litt for mye. Ángel har skrevet en novelle om denne tiden, der oppgjøret med fader Manolos synder er det sentrale.

Almodóvars filmer er alltid finurlig fortalt, men denne gangen blir overraskelsene litt for fikse og fiffige. Etter fantastiske "Alt om min mor" og "Snakk til henne" er "Dårlig oppdragelse" en liten nedtur. Men for all del, når en av verdens fremste regissører inntar stolen, blir det aldri dårlig. Kjempetalentet Gael García Bernal, kjent fra "Elskede kjøtere", leverer strålende spill. Han blir senere i år å se i "Motorsykkeldagbøkene", der han spiller den unge Che Guevara.

Den komplekse kjærligheten mellom mann og gutt og mann og mann er filmens tema. Men "Dårlig oppdragelse" kommer alt i alt litt "skeivt" ut, som denne gangen ikke er et udelt honnørord i Almodóvars favør.

Jon Inge Faldalen

HVEM SKAL HJEM MED ANNE?

Regi: John Irvin
Med: Colm Meaney,
Bernard Hill, Andrea Corr,
Philip Barantini, Charlotte Bradley
4

Dette er en film både du og foreldrene dine vil like. Filmen er lagt til sekstitallets Irland, der den store folkemusikk-konkurransen arrangeres i County Clare. Brødrene Jimmy og John Joe McMahon, som ikke har sett hverandre på tjue år, leder hvert sitt Ceili-band. Anne, spilt av Andrea Corr fra The Corrs, er felestjerna i John Joes ensemble. Men det er noe moren Maisie ikke har fortalt Anne om hennes opphav.

Filmen er et komediedrama, der det norske publikum skjenkes alle de irske klisjeene det er så glad i: øl, humor og folkemusikk. Og filmens pretensjoner går ikke mye dypere enn dette, bortsett fra litt flørting i campingfjæra mellom Anne og Teddy, som er fra Liverpool og spiller fløyte i Jimmys band. Skuespillerne, særlig Meaney og Hill, har komikken inne, og til og med Andrea Corr er tydeligvis kapabel til mer enn å se smellvakker ut. Hvis du liker "I blanke messingene" eller britisk humor generelt, er dette en varm familiehistorie der humoren har brodd.

Og vi får bevist en gang for alle at folkemusikk "er" popmusikk.

Jon Inge Faldalen
"Premiere: 17. September"

METALLICA: SOME KIND OF MONSTER

Regi: Joe Berlinger og Bruce Sinofsky
Med: James Hetfield,
Lars Ulrich, Kirk Hammett
5

Lars Ulrich lurer grublende på om kanskje det faktum at et helt filmteam skal følge bandet kan ødelegge litt for, du vet, den intimiteten de har i bandet? James Hetfield ser forbløffet på sin danske trommis. "What intimacy? What the fuck are you talking about?" Og dermed er tonen satt for denne svært gode, litt for lange dokumentarfilmen.

Filmskaperne Berlinger og Sinofsky legger seg stort sett på en "flue på veggen"-stil, men inkluderer gjerne bandets diskusjoner om filmingen i den ferdige filmen. Fiffig. De har også gjort et meget heldig valg av vinkling. Kun de færreste kunne vel se for seg at en dokumentar om Metallica stort sett skulle dreie seg rundt "den gode samtalen", men den knallharde fokuseringen på Hetfield, Ulrich og Hammett som mennesker, ikke musikere eller bajaser, fungerer overraskende bra. Bandets innleide terapeut får gjengen til å prate om følelser og det som verre er – selv om argumentasjonsrekkene ofte er av typen "Fuck! You know... FUCK!".

Den interne spenningen i bandet får til tider filmnerretet til å vibrere, og de små avstikkerne ut fra trykkokeren i studio gir både tiltrengte pusterom for seeren og herlig garnityr til det som meget godt kan vise seg å bli årets beste reality-opplevelse.

Espen A. Eik

Hvem skal hjem med Anne? Ungkars

kvinnens første møte med de svenske frierne ble en liten skuffelse.

Metallica

"Jeg skjønner ikke helt hvorfor Gullhår løper fra de snille bjørnene her på slutten."

Ikke naken

"Neivel, da går jeg på synkron svømminga alene."

FILM
BAKERSTE
RAD

IKKE NAKEN

Regi: Torun Lian
Med: Reidar Sørensen,
Andrine Sæther, Ane Dahl Torp
4

Jada, det er en av de bedre. Men like fullt en av altfor mange norske oppvekstfilmer sett gjennom pubertale øyne, mens ymse kjente fjes fra Nationaltheatret flyter rundt i bakgrunnen som påtatt alminnelige mødre og fedre.

Nå er Reidar Sørensen og Andrine Sæther begge overbevisende foreldrete. I bakgrunnen vakler Ane Dahl Torp som en skingrende blond tante med korte skjørt og stor bravur. De følger lille Selma med bekymrede blikk, der hun sakte glir ut av barndommens uskyld og over i den problemfylte puberteten. Selma er tøff i trynet så det holder, altfor kul for de knisete venninnene sine, og slett ikke sikker på om gutter har noen praktisk funksjon i verden overhodet. Men når guttenes nærvær med ett begynner å bli påtrengende, må Selma revurdere et og annet prinsipp.

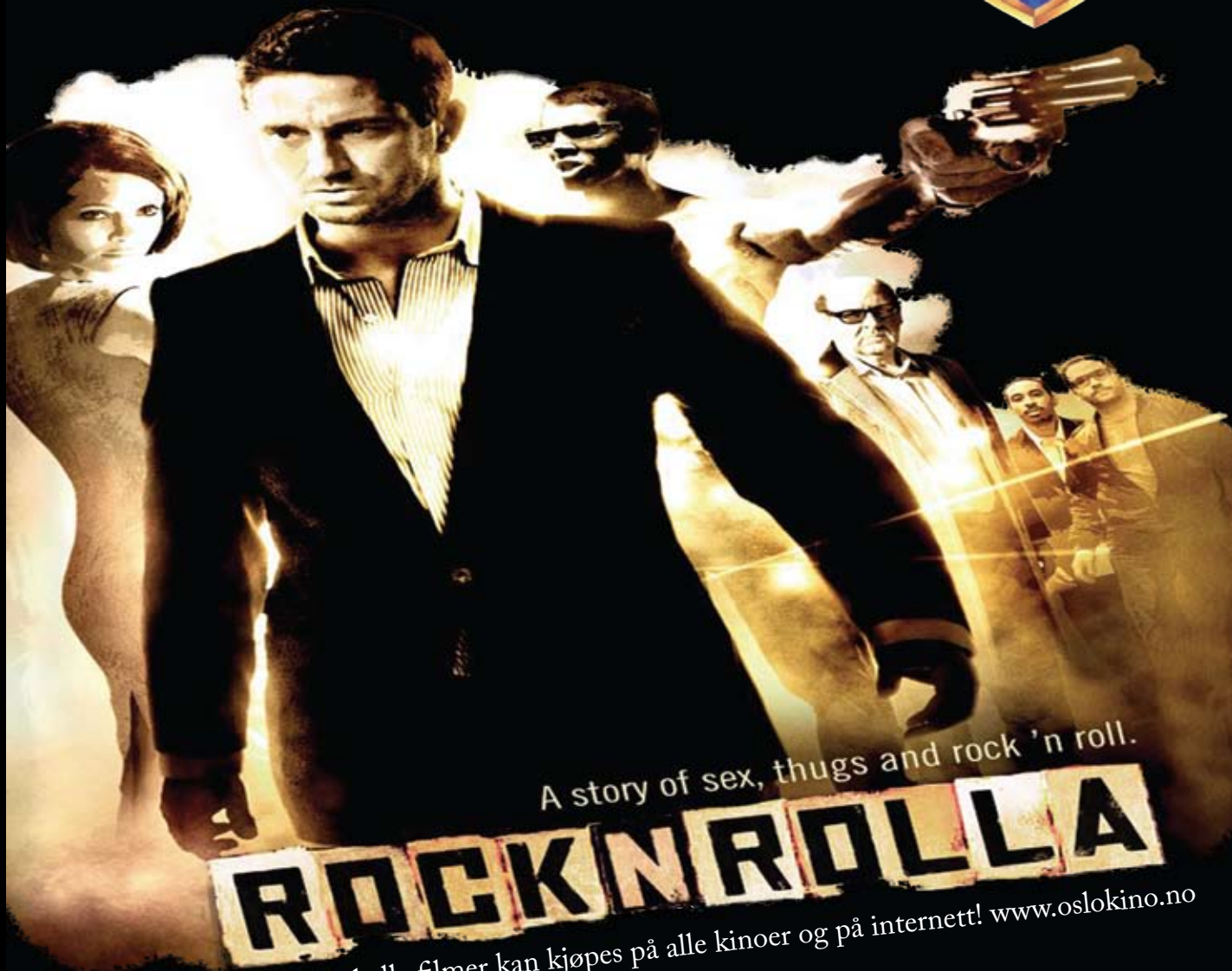
Fordi lignende historier har blitt fortalt så mange ganger selv – og ikke minst at man har gjennomlevd det selv, og det var ikke så gøy da heller – føles "Ikke naken" til tider langdryg. Ikke noe er nytt under solen denne gangen heller. Dessuten føles noen av replikkene vel kunstige i de elleveårige munnene som ytrer dem.

Samtidig er "Ikke naken" langdryg på en ganske hyggelig måte. I duse landskapsbilder får karakterer og skuespillere tid og rom til å utfolde seg, og det skapes skjøre spenninger som sitter i. Kanskje var det ikke så ille å være elleve likevel.

Inger Merete Hobbestad

PREMIERE

5 DESEMBER 2008

A story of sex, thugs and rock 'n roll.

ROCKNROLLA

Billetter til alle filmer kan kjøpes på alle kinoer og på internett! www.oslokino.no

ACTION

Plot: In London, a real-estate scam puts millions of pounds up for grabs, attracting some of the city's scrappiest tough guys and its more established underworld types, all of whom are looking to get rich quick. While the city's seasoned criminals vie for the cash, an unexpected player -- a drugged out rock 'n' roller presumed to be dead but very much alive -- has a multi-million dollar prize fall into his hands.

Director: Guy Ritchie
Writer: Guy Ritchie

Nettbillett Onsdag den 12.11.2008

GERARD BUTLER

Colosseum Adresse: Fr. Nansens vei 6, Majorstua
Antall saler: 4
Åpningstider: 15:00-21.15 (man-fre) 11:00-21:15 (lør-søn)